

Besma Belaid, enke efter den myrdede leder af Folkefronten: Revolutionshilsen under begravelsen i Tunis

TEMA: IMPERIALISMEN OG DEN ISLAMISTISKE TERROR

Miss Perfekt 8. marts 2013

Grønland, minedriften og fremtiden

VI ER ALLE CHOKRI BELAID!

Et dobbeltangreb under dække af krise

Meget kan man sige om SRSF-regeringen. Også meget grimt. Anne Marie Helger er venlig, når hun erklærer: - *'Hvis denne regering skal forestille at være rød, er jeg farveblind'*.

Men regeringen kan ikke beskyldes for ikke at være konsekvent. Den er konsekvent i sin asociale EU-dikterede ny-liberale reformpolitik. Den er konsekvent i sine løftebrud, også i forhold til sit eget regeringsgrundlag. Senest om ikke at ville pille ved SU'en, og ved alligevel at ville halvere sygedagpengeperioden med et halvt år.

SRSF er også konsekvent i sin rolle som benhård kapitalistisk arbejdsgiver. Det er overenskomsttid for de offentligt ansatte, og regeringen spiller aktivt med både ved forhandlingsbordet og bag kulisserne.

Den er godt i gang med at gennemføre et dobbelt angreb på arbejderklassens tilkæmpede rettigheder og resterne af den en gang så hyldede nordiske velfærdsstat: Dels ved at fortsætte nedskæringsreformerne i hurtigt tempo, dels ved at benytte overenskomstforhandlingerne til at skære i reallønnen, skruer arbejdstiden i vejret og drastisk forringe forholdene for de ansatte i den offentlige sektor.

Et hovedmål er at tilpasse den til EU's og storkapitalens krav: Slanket, overprivatiseret, usammenhængende og ude af stand til at imødekomme de naturligt voksende behov i befolkningen. Og sikre skattelettelser til de rige og redningspakker til bankspekulanterne.

Statens rolle som umiddelbar og direkte arbejdsgiver er begrænset. Og de statsansattes overenskomster med finansminister Bjarne Corydon på den ene side af bordet er hurtigt faldet på plads: En aftale, som nu er sendt til urafstemning, sikrer et reallønsfald for 180.000 statsansatte. 0 kr. i lønstigninger det første år, 1.1 pct. mere i 2014, langt under selv den nuværende lave inflationstakt.

Men det helt store slag er endnu ikke udkæmpet: Det står med Kommunernes Landsforening, som retter et frontalangreb mod væsentlige faglige rettigheder. Regeringen har indgået en 'uhellig alliance' med KL, siger den københavnske lærerforeningsformand Jan Trojaborg. De københavnske lærere og pædagoger demonstrerer til forsvar for den stadig skrøbelige og livstruede 'danske model'.

De 515.000 ansatte i regioner og kommuner stilles over for et krav om at fjerne beskyttelsen af omkring de 50.000 personer, der repræsenterer dem som tillidsmænd, suppleanter, fællestillidsmænd og arbejdsmiljørepræsentanter. Der skal luges ud, det skal være lettere at fyre dem, kræver KL, som allerede har gennemført store fyringsrunder og planlægger flere.

- *Jeg opfatter det som et frontalt angreb på det, der er rygraden i fagbevægelsen – den lokale repræsentation på arbejdspladsen*, siger FOA's formand, Dennis Kristensen.

Samtidig vil regeringen i dette forår beskære SU'en med to milliarder om året og dermed vanskeliggøre gennemførelse af videregående uddannelser – ikke mindst for børn af arbejderklassen. Den vil gennemføre en folkeskolereform og etablere en heldagsskole, der sælges som et særligt nordisk tilbud til forældrene, men i bund og grund er en børne- og forældre fjendsk spareøvelse, der på en og samme tid tager sigte på at forme fremtidens arbejdskraft efter monopolernes behov ved at beskære barndommen, få lærerne til at undervise tre timer mere om ugen og stort set afskaffe pædagogerne. Brutale nedskæringer af kontanthjælpen står også på programmet efter dagpenge- og fleks- og førtidsreformerne. Og en halvering af sygedagpenge perioden, ikke at forglemme.

De studerende landet over har taget fat på protesterne. Lærere og pædagoger er på gaden i København. Aktionsnetværk som 'Solidaritet eller Frit Fald' bliver dannet. Nogle fagforeningsledere protesterer, mens de fleste på forhånd har accepteret et reallønsfald. Enhedslisten brokker sig, men fastholder støtten til den farveblinde regering:

Der skal mere til!

Redaktionen 12. februar 2013

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 400 kr.

Institutioner
1 år 500 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
15. marts 2013
Deadline næste nr. 08.03.13

De store løber med mediestøtten

Ved festlige lejligheder kaldes mediestøtten for demokratistøtte. Festlighederne er dog forbeholdt landets største mediehuse og med det nye medieførlig modtager Berlingske alene 20% af den samlede støtte. De små er tildelt smuler eller luftsteg og vindfrikadeller

Regeringen og Enhedslisten har lavet et nyt medieførlig for den skrevne presse. Det bygger på de forslag som blev udarbejdet til VK-regeringen af mediestøtteudvalget i september 2011.

En hovedide for udvalget og i forliget er, at der skal gives penge til produktion af nyheder i stedet for til distribution (portostøtte). Med det udtrykte formål at ligestille de medier, der kun udkommer som hjemmeside, med dem, der også udkommer på papir.

Listen over forhindringer, der skal udelukke mindre medier fra adgang til støtte, er alenlang. Der rykkes ikke meget ved det store billede. De store mediekoncerner, der i dag modtager langt størstedelen af støtten til den skrevne presse, vil stadig være langt de største modtager. Tilsammen anslås de nye internetaviser at kunne modtage 4% af støttemidlerne.

Første forhindring er, at der skal være tre ansatte, der beskæftiger sig med at producere indhold. Salgsafdeling og grafikerne mv. tæller ikke med. Det rammer f.eks. den lille avis på Samsø, Samsø Posten, der står til at miste hele sit tilskud på 1,2 mio.

Ejere og frivillige

I første omgang foreslog medieudvalget, at man skulle indføre en regel imod støtte til erklærede partiorganer og fagforeningsejede aviser. Et ejerskabskriterium der, ifølge avisen selv, udelukkende ville ramme Arbejderen. Dette forslag endte med at blive ændret, så partipolitisk ejede udgivelser stadig kan modtage støtte. Mens selve princippet om et ejerskabskriterium blev fastholdt i forliget. I fremtiden kan der ikke ydes støtte til medier, som helt eller delvist ejes af offentlige institu-

tioner, eller som udgives af arbejdsgiver-, arbejdstager- og brancheorganisationer, hvis disse ejer 2/3 eller mere heraf.

Det rammer f.eks. Ingeniøren, da ejeren alene er en fagforening.

Enhedslisten lægger vægt på, at nu kan medier, som særligt bidrager til den

demokratiske debat, medregne fast tilknyttede frivillige, når antallet af årsværk skal gøres op. Men intentionerne virker ikke i praksis. Der er ingenlunde støtte til medier, der er baseret på frivillig arbejdskraft, selv ikke dem der klemmer sig igennem nåleøjet og bliver godkendt på indhold og stofmængde mv..

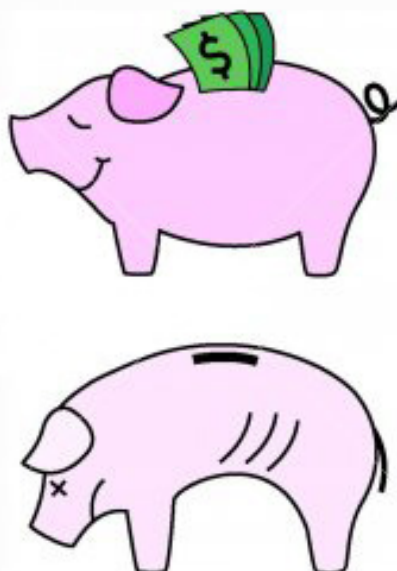
Der gives kun støtte i forhold til udgifter. For at få støtte skal der rent faktisk være en ansat journalist, og der kan så ydes støtte til dennes løn. Men ikke den fulde udgift. Der er et loft på maks. 35 pct. af de redaktionelle omkostninger pr. titel, der udgives. Puljen til distributionsstøtte til ideelle foreningsblade nedtrappes til 20 mio., og de mindste blade mister deres støtte. Som et lille bitte plaster tilbydes et kursus i IT, så foreningsblade kan oprette en hjemmeside i stedet.

Samlet set er forliget kun marginalt bedre end medieudvalgets forslag, og overordnet betyder det status quo for de store og ringere forhold for de mindste.

Det endelige lovgivningsarbejde og godkendelses- proceduren i EU-systemet mv. påregnes at tage det meste af 2013. Derefter vil forliget træde i kraft med en indfasning over tre år.

-fsk

Mediestøtte

Hvem vil få støtte:

Beregning af konsekvenser for modtagere i en fremtidig mediestøtteordning baseret på 2011-oplysninger ses nedenfor i uddrag. Produktionsstøtteordningen er på 363,6 mio. kr. inkl. supplementspuljer til internetbaserede medier og mindre landsdækkende dagblade.

Dette er udelukkende et estimat under de samme forudsætninger som 2011. 17,5 mio. er loft for en enkelt titel, mens der ikke indføres et koncernloft.

Berlingske Media 71.987.339 kr.
 Nordjyske Medier 19.043.251 kr.
 JP/Politikens Hus 52.500.000 kr.
 Fynske Medier 25.329.764 kr.
 Sjællandske Medier 25.874.140 kr.
 Arbejderen 1.713.489 kr.
 Information 26.340.262 kr.
 Kristeligt Dagblad 28.201.762 kr.
 Børsen 17.500.000 kr.
 Jyske Vestkysten 17.500.000 kr.
 Samsø Posten 0 kr. (Mister 1.277.427)
 Ingeniøren 0 kr. (Mister 4.226.133)
 Nyt er støtte til rene netmedier, samlet anslået til 14 mio.

Miss Perfekt 8.marts 2013

Hvad kan Kvindernes Internationale kampdag 8.marts bruges til af den moderne perfekte kvinde i dag? Hende du ved nok, hvor uddannelses og karrierer strategi bare kører, og som samtidig har 3 perfekte overaktive børn. Hende der er supertynd i det rigtige tøj, hende der når at lave det sundeste mad og de hotteste kager i sit trendy køkken i landlige romantiske omgivelser, og bagefter lige snupper en gang pro-aktiv løbetræning, spa og lækker sex. Hende de alle snakker om.

Men hånden på hjertet: Hende ingen rigtig har mødt. Hende Miss Perfekt!

Hun ser så dejlig ud på det korrekte genbrugspapir ... og hvem har ikke lyst til at lade drømmene om det gode liv få lidt luft at flyve på ind imellem? Den perfekte kvinde, mor, arbejdskraft, hustru, kæreste, elskerinde, veninde, datter, samfundborger...

Puuh, nu bliver det allerede lidt mareridtsagtigt at skulle leve op til alt det.

For Miss Perfekt er skabt som vores dårlige samvittighed. Skabt som den indpisker, der skal trække os ned, og som får os til at tro, at hvis vi bare bruger lidt mere af vores tid, lidt flere af de penge vi ikke har - så lykkes det.

Og når det så alligevel ikke lykkes, kan vi punke os selv med, at det er vores eget ansvar og egen skyld. "Jeg er heller ikke god nok til..."

En måde at tænke på og en måde at anskue verden på, som vi konstant opdrages til at tro på. Den samfundsskabte individuelle skyld i det dårlige liv – eller den manglede succes.

I tidligere generationers kvindeliv har Miss Perfekt set anderledes ud. I 50'erne før det store flertal af kvinderne kom ud på arbejdsmarkedet, var hun den pastelfarvede hjemmegående husmor. En udgave vi for øvrigt har set dukke op

igen her under krisen. Hun kan skifte og have mange ansigter, men formålet er altid det samme – vi skal tro på de "perfekte" idealer.

Vi skal tro på, at det er vores egen skyld, når vi ikke indfrier dem, løsrevet fra de sociale og økonomiske forhold, vi lever under.

Dem skal vi slet ikke tænke på og slet ikke tænke på, at vi kunne forandre dem.

Kvindakamp i dag

For at det skal virke på trods af vores egne erfaringer oplæres (indoktrineres) vi allerede fra helt små piger. Se bare på legetøjsreklamerne: Stort set det eneste du kan købe i legetøjskæder til piger er køkkenting, strygejern, hairdresser og pink plastik- og diverse prinsesseting. For hvert år strammes der på indkøbskraven. Kapitalismens onde mareridt. Dagens tilbud er at man individuelt kan skabe sin perfekte verden virtuelt på de asociale medier og i cyberspace.

Heldigvis behøver livet ikke at være perfekt for at være vidunderligt. Verden er fuld af levende, skabende og kæmpende mennesker – i alle størrelser, farver og aldre. Fuld af kvinder, der selv vil sætte dagsordenen for, hvordan de vil leve

deres liv og skabe en verden med plads til fred og social retfærdighed.

For at kunne klare sig i fremtidens samfund må man tage det bedste fra fortiden med sig. En af de stærkeste erfaringer i generationer af kvindernes kamp og udvikling er, at man ikke står alene, men ved at gå sammen med andre kvinder kan forandringerne udfolde sig.

Kvinder i dag har rødderne dybt plantet i en kvindehistorie med stærke kvindeorganisationer, fagforeninger, der har spillet en stor rolle for de forandringer og muligheder, de har opnået.

Men hvordan organisere vi kvindespørgsmålet i dag? Ikke mindst blandt de unge kvinder, der ikke bare kan overtage deres mødres erfaringer med hvilken form, det skal tage.

Blandt de unge og yngre kvinder ses to forskellige udviklingstendenser. Der er langt flere kvinder, der får en mellem lang uddannelse, og for første gang er kvinder bedre uddannet end mænd. Samtidig er der en hurtig voksende gruppe af 16-29-årige piger, der hverken får uddannelse eller job. Stadig flere registreres ikke engang som arbejdsløse, men er bare dumpet ud af de officielle statistikker.

Men hvad enten man er i den ene eller den anden gruppe: Det handler om retten til arbejde, til både arbejde og børn, til at kunne forsørge sig selv og sine børn; det handler om retten til uddannelse og ligeløn, til fred og solidaritet.

Det handler om at få sat spotlight på, at kvindernes stilling i dagens klasesamfund går den forkerte vej for størstedelen af kvinderne.

8.marts kan bruges til at stille spørgsmålet, hvordan vi kommer videre, og sammen finde svarere.

DG

Kvindespørgsmål 2013

Når 8.marts markeres sker det i år under de offentlige ansattes overenskomstforhandlinger. Langt over halvdelen af de offentlige ansatte er kvinder. Det offentlige er den største arbejdsplads for

kvinder. Overenskomstforhandlingerne her har stor betydning for kvindernes hverdag. Uligelønnen og den EU-dikterede systematiske fjernelse af den offentlige velfærd har afgørende be-

tydning for kvindernes muligheder for arbejde og børn.

Stress, nedskæringer, voksende deltid, angreb på arbejdstiden, flere arbejdsår og totalt manglende anerkendel-

se af kvinders kompetencer indenfor omsorg som empati, tålmodighed og faglig kunnen er nogen af de ting, der præger det offentlige arbejdsmarked i dag.

8.marts markeres midt under SRSF-regeringens udspil med at skære perioden med sygedagpenge ned til det halve - til 26 uger. Den nye mirakelkur hedder Ingen penge, ingen job, ingen rettigheder. Over halvdelen af de langtidssygemeldte er kvinder.

8.marts markeres midt under virkningerne af SRSF-regeringens nedskæringer på dagpengeregler, akutupakker. Over 5.000 arbejdsløse har allerede i år helt mistet sin indkomst og forsørgelsesgrundlag. Siden krisen er langtidsledigheden (mere end 6 mdr.) vokset med 350 %. Andelen af nyuddannede, der går direkte ud i ledighed efter endt ud-

dannelse, er mere end fordoblet siden 2008, viser tal fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd. Der er flest kvinder blandt de arbejdsløse, langtidsarbejdsløse og nyuddannede arbejdsløse.

8.marts markeres samtidig med, at SRSF er ved at lægge sidste hånd på nye nedskæringer i adgangen til kontanthjælp i en såkaldt reform. Du skal være over 30 år, bevisligt enlig udover alle grænser og stort set kun eje det, du står og går i. Og så skal du naturligvis arbejde for den nedsatte kontanthjælp. Virkeligheden også for en voksende gruppe unge kvinder.

8.marts: Midt under regeringens krav om at spare 2 milliarder årligt på nedskæringer i SU – statens uddannelsesstøtte. Kortere tid til at gennemføre uddannelser, mindre støtte. Der skal bruges flere timer på at tjene penge ved siden af og mindre tid og råd til at have familie og børn, hvis begge skal studere. Det er fortsat flest mænd, der får de højeste uddannelser, selvom kvinder generelt er bedre uddannet. Den ny reform vil skubbe videre i den retning.

8.marts midt under indførelse af en

tvungen sort heldagsskole for fremtidens børn. En heldagsskole der samtidig skal tage det sidste livtag med den offentlige børnepasning af en vis pædagogisk kvalitet. Sikringen af barndommen, af børnenes skole og adgang en ordentlig offentlig børnepasning er forsat vigtige kvindespørgsmål.

Ikke at alle ting samfundsforhold ikke også angår mænd og virker undertrykkende på mænd. Selvfølgelig gør de det, og derfor er kvindekampen heller ikke en kamp mod mændene. Men fordi det også berører mænd gør det dem ikke mindre vigtige i kvinders liv og hverdag.

8.marts er en international kampdag, og den markeres, mens EUs og dansk imperialistiske krigsdeltagelse er udvidet til også at gælde lande i Afrika, som f.eks. Mali. Verden over rejser kvinderne kravet om stop for imperialismen krige og ødelæggelser af liv. Krav om at sikre befolkningerne adgang til jordens ressourcer og sikring af livet på moder jord.

DG

Højere løn er de varme hænders topkrav ved OK13

En ny medlemsundersøgelse blandt FOAs medlemmer viser, at de sætter lønkrav højest.

Højere løn og sikring af reallønnen, så den dækker prisstigningerne, er medlemmernes absolutte topkrav ved de aktuelle overenskomstforhandlinger. Arbejdsgiverne, stat og kommune, regeringen med finansminister Corydon - og fagtoppen - har på forhånd afvist lønstigninger.

Forbundet af Offentligt Ansatte FOA og 3F har dog fastholdt krav om et løft til de allerlavest lønnende og prisregulering i kroner og ører i stedet for i procenter, der gavner de højestlønnede. De øvrige offentlige fagforeninger i forhandlingsfællesskabets KTO står ikke bag disse krav.

90 % af FOAs medlemmer er kvinder. Og lavtløn er et generelt problem blandt størstedelen af kvinderne i stat

og kommune. Uligelønnen er et lavtlønsproblem.

Dertil kommer et stort efterslæb på reallønnen gange mange i forhold til de privat ansatte - og ikke mindst på manglende dækning af prisstigninger (reguleringsordninger).

Mens prisen på rugbrødet og på el stiger og er den sammen som for k den lavtlønnede servicemedhjælper som for kommunaldirektøren og finansministeren. Hvis løn og pension i øvrigt stiger ganske betragteligt.

Både arbejdsgiverne, regeringen og fagtoppen henviser til den økonomiske krise og 'konkurrenceevnen'.

"Danmark befinder sig ikke på afgrundens rand. Mange virksomheder skovler penge ind, så fagbevægelsen burde stille sig i spidsen for en anden fordeling i stedet for at acceptere krisesnakken", udtaler arbejdsmarkedsforsker

og professor ved Aalborg Universitet Henning Jørgensen, der mener, at fagforeningerne er alt for defensive.

Kommunernes Landsforening har stillet krav om reducere indflydelse af classesamarbejdsorganerne (MED-udvalg) og tillidsmandsbeskyttelsen. KL går sig klar til en ny stor fyrings- og nedskæringsrunde i den offentlige sektor. Helt efter EU's nyliberale finanskrav.

Uligeløn i det offentlige

Offentlige ansatte mænd tjener 40 kr. mere i timen end offentligt ansatte kvinder.

Kommunalt ansatte mænd tjener 26 kr. mere end kommunalt ansatte kvinder.

Regionalt ansatte mænd tjener 72 kr. mere end regionalt ansatte kvinder.

Tal fra FOA 2012

Waterfront-skandalen

Det er en absurd historie fra hverdagen i det kapitalistiske Danmark: Hvordan DSB forsøgte at forhindre sagen om den økonomiske katastrofe med udliciteringen på kystbanen og i Sydsverige i at komme frem: Man satte simpelthen gang i en rygtekampagne, hvor en navngiven kritisk journalist blev beskyldt for at arbejde for konkurrenten. Det syltede sagen i flere måneder.

Firmaet Waterfront, der lever af marketing mv., fik efterfølgende til opgave at ansætte freelancejournalisten og fylde hans kalender med alt muligt, så han ikke havde tid til at grave i DSBs økonomiske kaos.

Det kommer ikke bag på arbejderklassen, at der er råddent på direktionsgangene. Og det er befriende, at det kommer frem i det åbne, at det at være journalist ikke i sig selv er et kald for at få sandheden frem til offentligheden, så demokratiet kan sejre. Det er ikke en entydig branche med et fælles løfte om at tjene en højere sag og hjælpe medmennesker og afsløre forbrydere, magtmisbrug, korruption og nepotisme.

WATERFRONT er et dansk kommunikationsbureau stiftet i 1993, villig til at løse alle slags kommunikationsopgaver hos en hvilken som helst kunde

Tværtimod er der brodne kar, der med deres ageren er med til at nedbryde demokratiet.

Danmark på tværs

Den politiserede borgerlige bladverden er med al dens reaktionære forudfattethed de senere år sunket ned i en meningsløs efterplapren af håndfodrede nyheder, mens oplagene rasler ned, pengene fosser ud og ingen gider at læse mere end plakaten.

Alligevel er de trykte aviser sært

nok blandt de seriøse medier, sammenlignet med resten af medieverdenen! Særligt slemt står den til på TV2s Fox-nyheder og også DRs TV-avisen.

Det store pres på kvaliteten er akkumuleret gennem de sidste 20 års fremvoksen af konsulenthuse og spinddoktorer og andre modeord for agenturer, der med ubegrænsede midler "fremmer købernes argumenter", eller hvad løgn kaldes nu om dage.

I dag skal man tælle selv mindre virksomheder med til mediehuse, de har alle deres egen marketing- og presseafdeling, der håndterer hjemmesider og anden selvstændig elektronisk udgivelsesvirksomhed.

Som i gamle dage gælder reglen om, at den med de fleste penge bestemmer musikken. De største virksomheder har ansat flere pressemedarbejdere end et mindre provinsblad, hvor de skal klare alverdens sprog og medier. Opgaverne spænder fra lobbyistarbejde til raffineret marketing.

Det sidste er nærmest nysprog for likvidering af kritiske røster. Det er her virksomheder som Waterfront kommer ind. Der kommer tidspunkter, hvor der er brug for specialviden.

Socialt bedrageri: Hvem er kriminel?

Aktion Socialt Bedrageri kaldes en højt opreklameret tv-serie på DR. Den følger nogle opsøgende kontrolmedarbejdere ude og løfte dyner med udgangspunkt i de senere års påstande fra regeringer og kommuner om, at sociale bedragerer koster millioner skatteborgerkroner.

Men tilsyneladende dokumenterer TV-serien, at det ikke er borgerne, der svindler, men at det er kommunens kontrolmedarbejdere, der er de kriminelle.

Radioprogrammet Orientering gennemgik samtlige forhold vedrørende to

enlige mødre, som tv-serien belyste i de to første afsnit. De blev mistænkt, forhørt, anklaget og dømt i en absurd proces af inkvisitoriske myndigheds-personer, uden at der i et eneste forhold

Danmark på tværs

kunne dokumenteres, at det skete med hold i lovgivningen. Det eneste "kriminelle", de to mødre gjorde sig skyldige i, var netop at være enlige mødre og enlige forsørgere i lovens forstand.

Til gengæld dokumenterer udsendelserne klart, at kontrolmedarbejderne i to forskellige kommuner igen og igen bryder lovgivningen og ikke informerer kvinderne og tv-seerne korrekt. F.eks. om hvorvidt enlige mødre må låne en bil af deres kæreste eller have planer om at flytte sammen på et senere tidspunkt.

Det er forkert, når en sagsbehandler fra Næstved Kommune giver udtryk for, at man ikke længere har ret til at modtage ydelser som enlig mor, fra det øjeblik man lægger billeder af en kæreste på Facebook.

Det er forkert når sagsbehandleren forklarer, at en mor ikke længere er enlig, alene fordi hun låner sin kærestes bil.

Det er forkert, når sagsbehandleren forklarer, at en kvinde, der bor alene med sine børn, ikke længere kan betragtes som enlig, hvis hun har planer om på et senere tidspunkt at flytte sammen med en kæreste.

Det er derfor på basis af vildledende oplysninger, at kontrolmedarbejderen truer den enlige mor med valget mellem enten at skrive under og miste hjælpen til børnene fra dags dato, eller i stedet imødesee en sag, hvor kommunen også ville kræve tilbagebetaling af en del af den hjælp, hun allerede har modtaget.

At kommunen indkalder enlige mødre til en samtale - der mere tager form af en slags forhør - på et meget tyndt

grundlag som anonyme anmeldelser eller efter at have luret på folks facebook profil er også ulovligt. Både ombudsmanden og Ankestyrelsen har flere gange slået fast, at parterne i sagen

skal høres skriftligt.

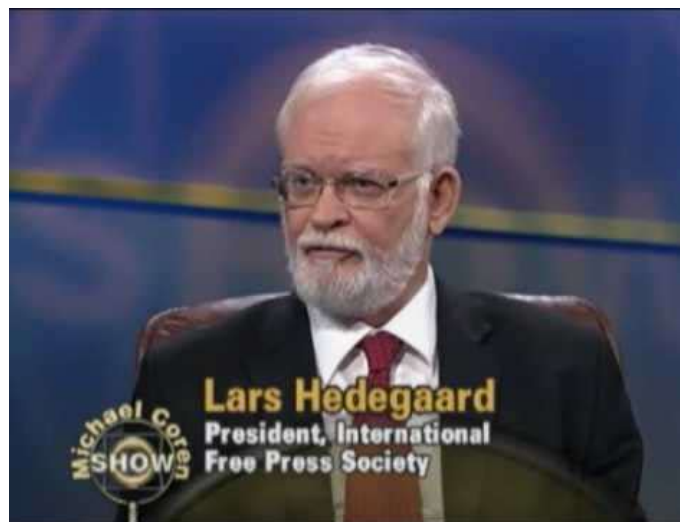
Det sociale bedrageri viser sig at være med statsmagten som bedrageren og med den socialt udsatte som den forfulgte.

Lars Hedegaard næsten martyr

Der er forsøgt et attentat mod højreekstremisten Lars Hedegaard. Det lykkedes ikke.

Journalisten Lars Hedegaard er kendt som den islamofobiske formand for det såkaldte Trykkefrihedsselskab, der sår had til arabere og arabiske og muslimske lande.

Det sker under dække af islam-kritik og 'forsvar af ytringsfriheden' – mens USA's, NATO's og ikke mindst Israels krige og besættelser retfærdiggøres. Lars Hedegaard mener, at en væsentlig andel i udløsningen af Muhammed-krisen i 2006 tilkommer ham.

Det mislykkede kriminelle attentat blev begået af en 20-25 årig mand 'af anden etnisk baggrund', fortæller Hedegaard og medierne.

Han var klædt i en Post-Danmark rød jakke og ringede på hos Lars Hedegaard i hans hjem, angiveligt for at aflevere en pakke. Da Hedegaard åbnede døren, trak manden en pistol og skød forbi.

Den 70-årige ytringsfrihedskæmper gik til angreb på angriberen, fravristede ham pistolen, men gerningsmanden fik fat i den igen, hvorpå den tilsyneladende

gik helt i baglås – attentatmanden stak af.

Danmark på tværs

Lars Hedegaard blev så godt som martyr for ytringsfriheden. Det har de islamofobiske højreekstremister hårdt brug for. Deres kreds og deres indflydelse er snævret ind i de seneste år. Breviks massakre bidrog ikke til popu-

lariteten. Nu er deres halvdøde hjemmesider vakt til live igen.

Det formodes til højre og venstre, at Hedegaards attentatmand er muslimsk araber.

Mordforsøg på islamofober i de skandinaviske lande ser ud til at mislykkes hver gang. Kurt Westergaard, Lars Vilks og nu Hedegaard. Attentatmændene fumler regelmæssigt.

Gid det samme var tilfældet for fascistiske islamofober af typen Breivik.

Vi ønsker kriminalpolitiet held og hurtig opklaring.

Er minedrift Grønlands eneste fremtidsmulighed?

Af Tine Spang Olsen

Den aktuelle debat omkring Grønland rummer mange aspekter. Der er spørgsmålet om minedriften, herunder storskalaloven med dens ret til at ansætte arbejdere på udenlandske overenskomster.

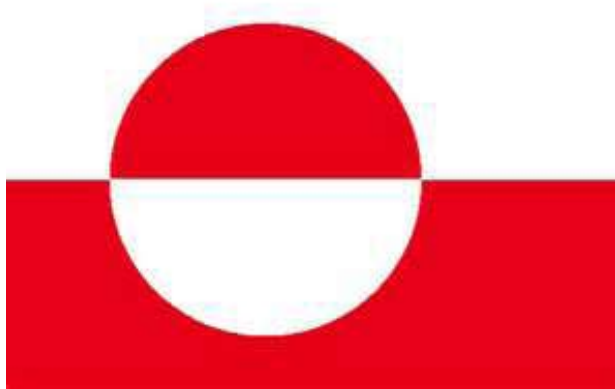
Om råstofferne i undergrunden skal hentes op og til hvis fordel? Om hvilke følger minedriften vil have for grønlænderne, for de traditionelle erhverv, for løningerne, arbejdsforholdene, for miljøet - og meget mere.

Også spørgsmålet om atomkraft og -våben rejses i forbindelse med den uran, der uundgåeligt følger med op af undergrunden, hvis de sjældne jordarter brydes. Endeligt blandes spørgsmålet om selvstændighed og afhængigheden af både Danmark og USA samt stormagternes rivalisering ind i det hele.

Sammenfletning af det politiske styre og kapitalinteresser

Ét virker dog påfaldende: Ledende politikere indenfor både den nuværende IA-regering og oppositionen i Siumut er selv dybt involverede i mineinteresser på et helt privat plan.

Ledende politikere som *Kupik Kleist* (landsstyreformand), *Ove Karl Berthelsen* (råstofminister), *Lars Emil Johansen* (tidligere Siumut-formand, tidligere folketingsmedlem), *Kaj Kleist* (tidligere øverste departementschef), *Søren Lyberth* (tidligere borgmester), *Hans Kristian Schönwandt* (tidligere departementschef for Råstofsdirekto-

ratet og medforfatter til den grønlandske råstoflov), er eller har været dybt involveret som enten stiftere, bestyrelsesformænd eller bestyrelsesmedlemmer i firmaer som London Mining, Greenland Mining and Energy, Kammaaps (transport i forbindelse med aluminium-mine), East Greenland Oil, Green Gems (mineralselskab) og Mineralhunt Services.

Oplæg til debat

Posterne er i flere tilfælde blot blevet overgivet til hustru eller anden familie når vedkommende har fået en politisk post eller måske nærmere, når kritikken af dobbeltrollen er blevet for udtalt.

(Kilde: *Politiken* d. 1. februar 2013)

Regeringspartiet 'Inuit Ataqatigiit (IA) har en flot antiimperialistisk og antikolonialistisk fortid, men synes med denne sammenblanding mellem egne økonomiske interesser og politiske at have et problem.

Valg til Grønlands parlament Inatsisartut 12. marts

Det nuværende Landsting er tilhænger af storskalaloven. En lov, som *London Mining*, med kinesisk kapital i ryggen, stiller krav om, hvis de skal fortsætte investeringsplanerne. Ingen i Landstinget stemte imod, men Siumut stemte blankt - måske af valgtaktiske grunde. De vil have sagen 'bedre belyst' og stiller forslag om 'royalties' så Grønland sikres

et vist udbytte af minedriften.

En ekspertgruppe nedsættes nu i Danmark, der skal forsøge at finde en model så de udenlandske firmaer vil komme til at betale skat i Grønland.

I efteråret 2012 har London Mining imidlertid ændret sin selskabsstruktur, således at firmaets grønlandske datterselskab nu ejes via to skuffeselskaber i skattelyet Jersey i Den Engelske Kanal.

Et andet selskab, der benytter sig af skattely, er selskabet *Greenland Minerals & Energy*, som har fundet store forekomster af sjældne jordarter og uran i Vestgrønland. Alt i alt lover det ikke godt for et kommende bidrag til den grønlandske skattekasse.

Det danske eksempel med at forære størstedelen af indtægterne fra olien i Nordsøen til A. P. Møller er nok heller ikke et mønster til efterfølgelse.

Skatteflugt i mineindustrien

I Afrika findes mange skræmmeeksempler på hvad værtslandet og dets befolkning får ud af de udenlandske investeringer i f.eks. minedrift.

Et eksempel på London Mining's praksis i et fattigt land kan findes i Sierra Leone.

Her udgør mineindustrien næste 60 % af landets eksport, mens kun 8 % af statens indtægter stammer herfra. Store mængder profit føres således ud af landet uden skattebetaling.

I 2009 indgik London Mining og regeringen en aftale om en jernmalmmine i Marampa, der betød, at selskabet kun betalte 6 % i skat. Senere blev det sat op til 25 %, hvilket stadig er langt lavere end de 37,5 % som skattereglerne byder, at der skal betales for minedrift. Kæmpe profiler forlader landet i stedet for at være til gavn for befolkningen og opbygningen af det fattige land.

EU, uran og atomspørgsmålet

EU har også kastet sig ind i kampen om Grønlands undergrund og arbej-

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Mineraler i Grønlands undergrund

Guld

Zink

Uran

Jern

Aluminium

Olie

Sjældne jordarter, til anvendelse
i bla. mobiltelefoner, våben,
vindmøller

der med planer om at udvikle et privat europæisk-grønlandsk konsortium under industrikommissær Antonio Tajani. Formålet er, at *'øge europæiske selskabers andel i de kommende økonomiske aktiviteter i Grønland'*.

Antonio Tajani har besøgt Grønland, g han og den grønlandske selvstyreformand Kuupik Kleist har i fællesskab skrevet en hensigtserklæring.

Den danske regering har uden nærmere undersøgelser vist sig villige til at ændre Danmarks nul-tolerance politik overfor uran, mens det grønlandske Landsting indtil videre afventer, med argumentet, at følgerne ikke er ordentligt undersøgt.

Ifølge Politiken afleverer det grønlandske råstofdirektorat en redegørelse, der skal fastslå en eventuel uranbrydnings påvirkning af blandt andet folkesundheden og miljøet og hvis den ikke indeholder større anmærkninger, tegner der sig umiddelbart et flertal for uranbrydning.

Uran henregnes under sikkerhedsspørgsmål og hører dermed under Danmark. Dvs. i realiteten under USA.

Minebrydning og Grønlands fremtidsmuligheder

Man kan få det indtryk, at minerne vil være grønlandernes eneste vej frem for at sikre overlevelsen i en situation, hvor de traditionelle erhverv går tilbage. I følge Maja Yrsa Andresen, der er eskimolog, er dette imidlertid ikke tilfældet.

Forud for den nuværende situation, hvor Grønland står overfor et kæmpe skridt i retning af minedrift under udenlandske kapitalinteresser, ligger tilsyneladende politiske tiltag, der reelt

virker undergravende for de alternative levemuligheder. I denne retning virker bl.a. en fiskerilov og en beskæftigelseslov.

Fiskeri udgør i dag næsten hele den grønlandske eksport, heraf er 75 % rejefiskeri. Ved den ny fiskerilov fik fiskerne kvoter, der kan sælges videre (individuelt omsættelige kvoter). Det har medført, at kvoterne er blevet opkøbt af store investorer. De små fiskere mister deres erhverv og har efter salget ingen ret til at fiske, selv ikke med jolle.

Forarbejdningen forsvinder også ud af Grønland sammen med fiskeriet. Kvoterne er hurtigt blevet samlet på få og udenlandske hænder, ofte danske investorer.

En ny beskæftigelseslov virker i samme retning – affolkning af byggerne. Er man arbejdsløs i en lille bygd udfases støtten, og man tvinges til at søge mod en større by i håbet om at finde arbejde. Det traditionelle grønlandske samfund, der bygger på fangere og fiskere, smadres, og lovgivningen fremmer det bevidst.

Udviklingen væk fra de små bygger er ikke en naturlov. Maja Yrsa Andresen skriver:

"Norge valgte at vende udviklingen ved at prioritere folk i yderområderne. Denne satsning har bl.a. medført en milliardindtægt på laksehavbrug, tangdyrkning og udnyttelse af affaldsprodukter. Norge tjener i dag ca. ti gange så meget som Grønland på en fiskeresource, der er sammenlignelig."

Skal Grønland have en fremtid som selvstændig nation, skal der naturlig-

vis eksistere et indtægtsgrundlag, hvad minedriften måske kan give. Samtidig er der stor fare for ny afhængighed, skævvridning af samfundet, og en udtalt risiko for at størstedelen af indtægterne går i de udenlandske selskabers lommer.

Man må håbe for Grønland, at en anti-imperialistisk politik til gavn for hele den grønlandske befolkning kan sætte sig igennem, både i forholdet til Danmark og den store internationale interesse i at tjene på landets rige undergrund.

Nogle kapitalinteresser i Grønland

'London Mining' med kinesisk kapital gennem China Development Bank:

Investering på 14 milliarder i jernmine

Australsk mineselskab har fundet sjældne jordarter og Uran

'Alcoa' – amerikansk aluminiumsgigant med et storskalaprojekt til 20 milliarder

Den danske regering ønsker salg af uran

EU arbejder med planer om at udvikle et privat europæisk-grønlandsk konsortium til udvindingen af Grønlands mineraler og sjældne jordarter.

Kilde: Politiken d. 1.02.13

'Solidaritet eller Frit Fald' på banen

Af Gerd Berlev

Det landsdækkende stormøde i arbejdsløshedsnetværket 'Solidaritet eller frit fald' samlede omkring 120 deltagere. Der er brug for fælles krav, et stærkt foderarbejde og samlende aktioner.

Med en vellykket aktion på jobcentrene på bagen indkaldte netværket til stormøde lørdag den 26. januar. Indkaldelsen gjaldt alle, der ønsker at gøre en aktiv indsats og kæmpe for en mere solidarisk arbejdsløshedspolitik. Målet var at samle mindst 100.

Dagens program foregik af to omgange, hvor deltagerne delte sig i 4

workshops. Første del forberedte bl.a. en aktion, der skulle foregå her-og-nu, og en stor gruppe samledes i en diskussion af fagbevægelsens muligheder, eller måske snarere muligheder i fagbevægelsen.

Generelt var der enighed om, at fagbevægelsen må træde i karakter som kæmpende bevægelser. Men at dette kun kan ske ved at vælte pamperne og indsatte kampvillige ledelser, var ikke nogen fælles forståelse. Der kom flere ek-

sempler på, at det var nødvendigt med et aktivt arbejdsløshedsarbejde, der også inddrager dem i arbejde, men mest som et krav, der bør stilles til fagforeningerne eller kæmpes for i de enkelte fagforeninger.

Det blev dog også sagt fra flere sider, at der er brug for en landsdækkende arbejdsløshedsbevægelse på tværs af de eksisterende faggrænser med plads til alle slags arbejdsløse.

Grundlag for aktionsnetværket Solidaritet eller Frit Fald

Solidaritet eller Frit Fald er et åbent aktionsnetværk for alle som har fået nok af at vilkårene for arbejdsløse hele tiden forringes. Netværket er åbent for alle som ønsker at gøre en aktiv indsats og kæmpe for en mere solidarisk arbejdsløshedspolitik.

Netværkets formål:

- At sætte en stopper for hetzen mod de arbejdsløse
- At skabe masser af aktivitet og engagement i hele landet
- At danne netværk mellem aktive grupper
- At skabe et udenomsparlamentarisk pres
- Og bane vejen for en solidarisk arbejdsløshedspolitik

Hvor er jobbene – hvor er løsningerne?

Alene i første halvdel af 2013 står mere end 20.000 mennesker til at miste retten til dagpenge. Familier risikerer at måtte gå fra hus og hjem og børn at måtte vokse op i fattigdom. Desuden mister 8.000 personer hvert år sygedagpengene pga. varighedsbegrænsningen.

Akutupakkerne har ikke løst noget som helst. Politikerne må tage fat på arbejdet, droppe de luftige lappeløsninger og lave reelle forbedringer for de ledige.

Der skal investeres i nye grønne job, i bedre velfærd og andet, der skaber værdi for os alle.

Det er et politisk ansvar, at titusindvis af danskere parkeres uden for arbejdsmarkedet. Det er et politisk ansvar, at der findes en løsning!

Hvem skal betale for krisen?

Køen i jobcentrene vokser, mens regeringen sidder på hænderne og håber på at problemerne løser sig selv. Der er ikke råd til velfærden, lyder undskyldningen. Men alligevel er der råd til skattelettelser for de rigeste og milliarder af skattekrone til at redde bankerne efter uansvarlig spekulation.

Mens der gives skattelettelser og bankerne forgyldes, sendes kriseregningen til almindelige lønmodtagere, arbejdsløse, studerende, førtidspensionister, fleksjobbere, handicappede og andre grupper.

Forringelserne på dagpengeområdet er blot endnu et skud på den usolidariske politiske stamme.

Det kan simpelthen ikke være rigtigt, at almindelige mennesker skal betale for en krise, som de ikke er skyld i! Det er grundlæggende forkasteligt, usolidarisk og fundamentalt forkert. Regeringen fører blå krisepolitik, og svigter almindelige mennesker.

Et forum for aktiv modstand

Solidaritet eller frit fald er et åbent aktionsnetværk for alle enkeltpersoner, grupper og organisationer, som vil være med til at lægge det nødvendige pres på politikerne, og som sammen vil kæmpe for en solidarisk arbejdsløshedspolitik, samt mod forringelser for fleksjobbere, førtidspensionister, kontanthjælpsmodtagere, studerende, pensionister og handicappede.

Der er blevet talt så meget – nu skal der handles!

Vi er landsdækkende. I de kommende måneder vil vi bygge lokalgrupper i hele landet.

Netværket er åbent for alle – arbejdsløse som arbejdende – og alle andre der mener at nok er nok.

Vi opfordrer fagbevægelsen til at støtte op om vores aktiviteter, og til at være med i kampen.

Vi finder os ikke i den nedværdigende behandling. Vi finder os ikke i flere tomme løfter. Vi giver ikke op. Vi er overalt og vi er stærke når vi står sammen.

Vedtaget på det landsdækkende stormøde 26. januar 2013

facebook.com/SolidaritetEllerFritFald

Organisering til aktion

Nødvendigheden af at afvæbne frygtens propaganda om krise og krise og atter krise med modangreb på dem, der tjener tykt trods krise, men er tvunget af kapitalismens indbyggede nødvendighed til at forstærke trykket på de lavestlønnede, er en fælles viden, men ikke én, der umiddelbart handles på.

Landsdækkende aktionsdag den 14. marts

De to aktioner, der er linet op ti, 1 er først den fælleseuropæiske aktionsdag den 14. marts, indkaldt af ETUC og aktivistforsamlingen Firenze 10-10. Stormødet opfordrer til aktiviteter i så mange byer som muligt med et overordnet tema: Modstand mod nedskæringer på de sociale ydelser.

Da dagen samlede folk fra 25 forskellige byer tegner det til en landsdækkende aktionsdag. Herfra skal lyde opfordringen til at rejse diskussionen og ønsket om aktivitet på dagen i faglige klubber, i skuret, på kontoret, på uddannelsesstederne og andre grupper du er en del af.

Vælger de 10.000 bornholmske LO-medlemmer at nedlægge arbejdet bare én time, skal det nok give genlyd. Ikke alene på Bornholm.

Den anden aktion er aalborgensernes idé om en arbejdsløshedsmarch. Der var bred opbakning til en sådan march, og det konkrete planlægningsarbejde gik i gang umiddelbart som en af eftermiddagens workshops. Tidshorisonten er sidst i maj måned.

Alt i alt var det en dag med positive tiltag. Men det var også en dag, der viste, at der skal fokus på kravene og organiseringen, hvis ikke bevægelsen skal munde ud i en kommunalvalgskampagne for Enhedslisten (og andre), der stiller op til kommunalvalget.

Der er brug for en bevægelse, der vokser og organiserer sig på tværs af partiskel og fagforeninger.

Varme oplevelser

Det at køre med ældre mennesker, fysisk og psykisk handicappede giver adgang til mange varme indtryk og oplevelser. Langt hovedparten er ydmyge og – til tider alt for – taknemmelige. I betragtning af, hvor mange afsavn de lider under, så er det imponerende, hvor godt et humør de altid oppebærer. Det er kun et lille mindretal, som har set sig sure på situationen.

Spørg mig ikke om en forklaring; - jeg er 'kun' chauffør og ikke uddannet pædagog indenfor feltet.

O tro mig; - hvis man går rundt med en opfattelse af, at de handicappede ikke selv forstår deres situation, handicap og afsavn: Så tro om igen! Kørestolsbrugere, der hverken kan tale eller bevæge sig, er helt bevidste om det lykkelige i at komme i et svømmebassin, og hvilken ugedag, det sker på – og omvendt hvilket afsavn det er, hvis de ikke kommer det!

Lad mig give et par eksempler på deres varme:

Benny skal fra et bosted på Amager en søndag besøge sin far lidt udenfor Roskilde. Bennys indgang til langt de fleste udtrykkes ved et højt og tydeligt:

- *Du er dum!*

Denne søndag er ingen undtagelse!

Døren til hans værelse står åben, så jeg banker høfligt på karmen og kalder på ham:

- *Benny, er du hjemme?* Det lyder prompte:

- *Du er dum!* Det er først, da Benny genkender mig, at mundvigene fortrækkes op ad.

Søndagsopgaven er lidt af en loppetjans. Jeg bor selv på Amager, så opgaven består i at køre Benny til Roskilde om formiddagen og hente ham om aftenen: 2½ times kørsel.

Benny og jeg har det godt sammen, så på turen lykkes det ham 15 til 20 at fortælle mig:

- *Flemming, du er sød!*

Det er vanskeligt at variere svarene; men han forstår, at jeg også kan lide ham. Jeg har lært, at han ikke skal sidde lige bag mig, fordi det generer mig, når han ivrigt klapper mig på skulderen. Til tider bliver jeg også meget forskrækket, hvilket langt fra er hensigtsmæssigt, når vi kører i tæt trafik. Jeg trøster mig med, at jeg ikke har haft den oplevelse som chauffør i en rustvogn.

Kirsten er også sød. Jeg henter hende en gang om ugen fra svømning. Hun kan ikke tale, men kan på trods af spastiske trækninger godt gå selv. Jeg forestiller mig, at mange ikke henvender sig til hende, fordi hun ikke kan svare; men hun har jo sit kropssprog, og jeg er ikke i tvivl om, at hun rummer humor og er glad for, at jeg taler til hende – og laver lidt sjov.

Hvis man bare er en smule social – hvad de fleste jo er – så må det være forfærdeligt at blive ignoreret eller føle, man bliver ignoreret.

Da jeg den første gang efter juleferien sætter hende af ved hendes bosted, viser hun mig displayet på hendes mobiltelefon. Displayet lyste klart:

"Godt nytår og tak for køreturen!"

Jeg bliver meget rørt og takkede igen. Jeg forsøgte at vende bussen; men det var lidt vanskeligt, da hun insisterede på at stå ved havelågen og vinke. Det vanskeligt at betjene bussens funktioner, når man samtidig er tvunget til at benytte den ene arm til at vinke med.

På den anden side var hendes præstation langt større. Det var sent på aftenen, så der var bælgmørkt udenfor, og i bussen var der kun et svagt skær af de små blå halogenlamper i loftet. Kirsten havde altså med en rimelig hæmmet motorik, i dårlig belysning og med bussens gyngende bevægelser tastet sin besked! Imponerende.

Reno

Snigmordet på den fremtrædende tunesiske oppositionspolitiker Chokri Belaid fik tuneserne på gaderne i protest i hundredtusindvis over hele landet til forsvar for revolutionen og for dens videreførelse.

Den 49-årige sagfører Chokri Belaid blev skudt ned uden for sit hjem om morgenen onsdag den 6. februar. Han var leder af det tunesiske Forende Demokratiske Patriotiske Parti PUPD (såkaldt marxistisk og panarabisk) og samtidig en af de vigtigste ledere af den tunesiske Folkefront.

Folkefronten blev dannet i september 2012 af 10 partier og fremtrædende personligheder med henblik på at samle en splittet opposition til den regerende 'trojka' med det islamiske Ennadha-parti i spidsen.

Den har siden etableret sig som et stadig stærkere alternativ både til trojka'en og de pro-vestlige partier, som også opererer som 'demokratisk opposition'.

Belaid blev skudt dagen efter han på en TV-transmitteret pressekonference havde opfordret til afholdelse af en national konference med alle partiers deltagelse for at sætte en stopper for den tiltagende politiske vold. Belaid erklærede der, at volden i Tunesien er 'resultat af regeringens krise (ledt af det islamiske

TEMA: Imperialismen og den islamistiske terror

Ennadah-parti) og af splittelser i Ennadah-bevægelsen'.

Snigmordet har udløst en politisk styrkeprøve mellem de regerende islamiske kræfter og arbejderne og ungdommen, som mener, at revolutionen bliver forrådt

Svaret på kom øjeblikkelig, da gaderne i Tunis og mange andre byer blev oversvømmet af protesterende, da nyheden blev kendt. Demonstranterne og Folkefronten krævede 'Stop for den politiske vold! Trojka'en må gå!'

Flere steder i landet blev det regerende Ennaddha-partis lokaler angrebet - som det skete under den folkelige opstand med diktatoren Ben Ali's partihuse. En politimand er dræbt.

Folkefrontens talsmand Hamma Hammami, der også er leder af Tunesiens Arbejderparti, opfordrede til generalstrejke ved Belaid begravelse to dage efter mordet. Partierne i Folkefronten trak sig med det samme ud af i den grundlovgivende forsamling. Hamma Hammami kaldte

drabet 'professionelt', og holdt de tre partiledere fra 'trojkaen' ansvarlige, der ikke har taget en stribe trusler på livet alvorligt, som Belaid havde modtaget.

For rullende TV-kameraer udbød Belaid's grædende hustru Bisma Belaid:

- Jeg beskylder Ennadah og (dets leder) Ghannouchi personligt for mordet på min mand. Indenrigsministeriet er holdt op med at beskytte tuneserne.

Irans Arbejdets Parti (Toufan) om mordet på Chokri

Det barbariske mord på kammerat Chokri Belaid minder os om de tiltagende offensive angreb fra de reaktionære kræfter under Den islamiske republik Iran's regime, der umiddelbart efter magtovertagelsen vendte sig imod videreudviklingen af den iranske revolution og imod de sekulære og radikale venstrekræfter i Iran.

Chokri Belaid var stærk modstander af den 'valgte' regering i Tunesien, der er domineret af 'Det islamiske Ennahda Parti', det parti der kom til magten gen-

nem konspiration, bedrag, valgsvindel og støtte fra de imperialistiske magter.

Drabet på Chokri Belaid er en skammelig handling, der på den ene side skyldes svagheden og den vaklende magt hos de nuværende reaktionære herskere i Tunesien og, på den anden side, fremgangen for Folkefronten.

De demokratiske og revolutionære kræfter i Tunesien vinder frem og øger deres indflydelse blandt arbejdere og arbejdende, blandt de undertrykte masser og blandt de intellektuelle. De holder

banneret fra deres national-demokratiske revolution højt.

Dette har skræmt regimet og dets svækkede kræfter.

Mordet har ikke alene ramt kammerat Chokri og PUPD, men har også berørt alle demokratiske kræfter og venstrekræfterne, fagforeningerne, kvindeorganisationerne - alle sekulære og progressive organisationer. Alle disse kræfter var og er under angreb fra de sorte, reaktionære kræfter, der bakkes op af Ennahda-bevægelsen.

(Uddrag)

Tunesien: Styrkeprøve om fortsat revolution

sende politiske protest, der vil føre folkerevolutionen videre. Oppositionen vil forhindre Tunesiens omdannelse til en islamisk stat, mens islamistiske bagmænd i de arabiske kongedømmer vil tøjle befolkningerne med religion - med støtte fra imperialismagterne..

De kan være parate til at udløse en 'borgerkrig' i Tunesien.

Storslået manifestation til forsvar for revolutionen

1.4 millioner tunesere fulgte den myrdede leder af Folkefronten Chokri Belaid gennem Tunis til byens centrale kirkegård. En generalstrejke indkaldt af den store fagorganisation UGTT lammede hele landet. Flytrafikken til og fra Tunis var indstillet.

Ingen repræsentanter fra den islamiske regering, myndighederne eller 'trojkaen' (de tre regeringspartier) deltog. Belaid's familie havde frabedt sig deres tilstedeværelse.

Begravelsen var en politisk protest, en massemobilisering til forsvar for og videreførelse af den tunesiske revolution. Mange af deltagerne råbte anti-islamistiske slagord og krævede regeringens afgang.

Den store deltagelse af kvinder på gaderne var bemærkelsesværdig og usædvanlig. Bisma Belaid's enke, havde opfordret de tunesiske kvinder til at deltage i begravelsesmanifestationen - noget der ikke er velset hos ortodokse muslimer eller af regeringen.

Og kvinderne kom i stort tal ...

Begravelsen faldt sammen med fredagsbønnen i moskeerne landet over.

Det var det suverænt største begravelsesfølge siden Habib Bourguiba, lederen af den tunesiske uafhængighedskamp mod kolonimagten Frankrig og landets første præsident døde i 2000.

Draperet i det tunesiske flag hævdede Bisma Belaid, Chokris enke, armen til revolutionshilsenen.

Ved graven holdt Belaid's personlige ven og medleder af Folkefronten, den ikoniske revolutionshelt Hamma Hammami en afskedstale:

-Min bror, min kære ven Chokri. Vi kommer til at savne dig! Tunesere, stå sammen! Revolutionen fortsætter, sagde han.

Hamma Hammami er Folkefrontens kandidat ved det næste præsidentvalg

Den islamiske regering og dens politik i dyb krise

Den politiske situation i Tunesien er kaotisk efter mordet på Belaid og det massive folkelige gensvar. Regeringen er i dyb krise, et parti har forladt den. Præsident Hamadi Jabali vil danne en teknokrat-regering. Ennadha-partiet har afvist at lade regeringen træde tilbage.

Ennadah er tæt knyttet til partierne i det muslimske broderskab, som har fået regeringsmagten i Egypten og massivt støttes af de arabiske monarkier med Saudiarabien og Qatar i spidsen.

Det er ikke deres ønske at revolutionen videreføres til et ægte demokrati og en progressiv økonomisk og social politik. Den islamiske model foretrækkes også af USA og Vesten, hvis ikke deres egne politiske agenter og støtter er stærke nok til at danne regering.

I Egypten påtvang Mursi-regeringen en ny forfatning med islamistisk præg ved en folkeafstemning, der blev afviklet på 14 dage efter offentliggørelsen af forslaget. Landet splittes efter sektariske og religiøse skillelinjer.

I Tunesien kæmper Folkefronten og de demokratiske og progressive kræfter mod en lignende udvikling. Den fører til konstant kaos og leder revolutionen på vildveje. Begravelsesmanifestationen fik sagt klart fra.

Snigmorderne er ikke pågrebet.

Vestens brug af islamistiske terrorgrupper

Af Kommunistisk Politik

Nu er Israel gået direkte militært ind i Syrien og har bombet en række mål, indbefattet et forskningscenter ved Damaskus, med både døde og sårede til følge – i skærende strid med folkeretten. Krigsforbryderstaten Israel har grønt lys fra USA til nye angreb.

Samtidig er islamistisk terror i vækst i en række nordafrikanske lande – f.eks. i Ægypten og senest i Tunesien med mordet på den venstreorienterede partileder Chokri Belaid. Her retter volden sig direkte mod venstrekræfterne i de folkelige opstande, som fordrev diktaturene

Krigen i Mali understreger en ting: At samtidig med en hel række lande i Mellemøsten opsplittes og ødelægges af imperialismen, er genkoloniseringen af Afrika i fuld gang.

Nu har USA meddelt, at man vil sende droner ind over Sahara i kampen mod Al Qaeda og islamistiske terrorgrupper. Men forholdet til de islamistiske terrorgrupper er ikke så entydigt fjendtligt, som medierne giver udtryk for. I Syrien overdænges de med våben og støtte.

For disse grupper fostres i første række af USA's nære allierede i den arabiske verden som Saudi-Arabien, Qatar osv. og har i mange sammenhæng støtte fra USA og EU.

Det er en lang historie. I al fald går den i sin aktuelle form helt tilbage til USA's støtte til de islamistiske krigere i Afghanistan i kampen mod det daværende Sovjetunionen. Hvem husker ikke den daværende VU-formand Lars Løkke Rasmussen, som poserede som fuldt udstyret muhajedin i de afghanske bjerge?

Vestens brug af terrorgrupper findes i mange udgaver – og det er et fænomen i efterretningstjenesternes skyggeverden, som er umådelig svært at trænge igennem og få klarhed om.

Men 'islamistisk terror' dukker hele tiden op, som om den var kaldet. Også som påskud for krige og militærintervention.

Et aktuelt eksempel udspiller sig i disse dage i Afrika – og i Danmark. I Mali er Danmark endnu engang aktør

i en krig, ikke som deltager i direkte kamphandlinger, men med serviceopgaver til støtte for bombeflyvninger mm.

Endnu engang kaldes der til 'kamp mod terror' til støtte for lokalbefolkning og demokrati. 'Vi må bombe terroristerne ud, der er ikke andet at gøre', er propagandabudskabet.

TEMA: Imperialismen og den islamistiske terror

Men i realiteternes verden har de, der påstår at løse problemet - Frankrig, USA og NATO - selv skabt det, og udnytter konflikterne til egne formål.

Terrorgrupper i Mali og Algeriet

Den ansvarlige for terroraktionen på gasanlægget i Amenas i Algeriet, der kostede 37 gidsler livet, heriblandt fem nordmænd, er langt fra ukendt. Mokhtar Belmokhtar har sin fortid i Islamisk Jihad i Afghanistan, hvor USA og CIA tilbage fra 1970'erne under præsident Jimmy Carter havde en nøglerolle i udviklingen og radikaliseringen af mujahadinerne. Dette blev fortsat og intensiveret under Ronald Reagan i 1980'erne, hvor grupperne tilførtes massive mængder våben og specialhjælp fra CIA.

Belmokhtar blev i sin tid rekrutteret og trænet af CIA og blev senere en af grundlæggerne af Al Qaeda in the Islamic Maghreb (AQIM).

AQIM har desuden tætte forbindelser til the Libyan Islamic Fighting Group (LIFG) hvis ledere også er trænet i Afghanistan. De støttes af både CIA og det britiske M16. LIFG blev støttet af NATO igennem krigen i Libyen med træning, våben og specialstyrker. De har spillet en vigtig rolle som allierede

i NATOs krig, som førte til Muammar Gaddafis fald og død.

De våben der nu bruges af terrorgrupper i Mali stammer i stort omfang fra krigen i Libyen.

AQIM har også forbindelse med al Nusra Front i Syrien, der ligesom AQIM understøttes af Saudi Arabien og Qatar, to af USA's tætte allierede. Også Ansar Ed-Dine, der opererer i Mali og Algeriet, er mistænkt for at være finansieret af Qatar.

Sådanne terrorgrupper, der både i Libyen og Syrien er Vestens tætte allierede og bliver anerkendt som folkets repræsentanter, er - når man flytter blikket til Mali - blevet fjender, og deres barbariske optræden afsløres og de bombes og nedkæmpes i demokratiets navn.

Pepe Escobar skriver i sin artikel 'Afrikas Afghanistan' bl.a.

'Salafist-jihadister i Mali har et kolossalt problem: De har valgt den forkerte slagmark. Havde dette været Syrien, havde de nu været overdænget med våben, logistiske baser, et London-baseret 'observatorium', timevis af YouTube videoer og en 100 % diplomatisk støtte fra 'the usual suspects' – USA, Storbritannien, Tyrkiet, Golfens oliemonarkier og Oui monsieur! – Frankrig selv'.

Den amerikanske senator John McCain udtalte i Benghazi den 22. april 2012:

'Jeg har mødt disse modige kæmpe-re, og de er ikke fra Al-Queda. Tværtimod, de er libyske patrioter, der ønsker at befri deres land. Vi må hjælpe dem med at gøre dette.'

Men sådan er det ikke i Mali. Her er terrorgrupperne nyttige på anden vis. De giver et påskud for krig, et påskud for Frankrig til at invadere sin tidligere koloni, hvorfra landet bl.a. får uran til sine atomkraftværker.

USA har tilsyneladende en mere tilbagetrukket rolle, men er ikke desto mindre en hovedarkitekt og aktiv deltager i krigen i Mali.

Den er en del af imperialistmagtens store Afrika-offensiv, som foregår i konkurrence og samarbejde med EU og i hemmelig konfrontation med Kina.

Qatar og USA: Aftalt spil eller modsatrettede interesser?

Af *Nicola Nasser*

I sin indsættelsestale den 21. januar kom præsident Barack Obama med den historiske bekendtgørelse, at 'et ti-år med krig er slut' og erklærede hans lands beslutsomhed i forhold til at *'vise mod til at forsøge at løse modsætningsforhold til andre lande fredeligt'*.

Men denne udtalelse vil kun være ord som endnu mangler at blive omsat til handling, og som stadig ikke har nået visse af USA's nære allierede i Mellem-østen, der stadig har gang i krigstrommerne. Som Israel mod Iran og Qatar imod Syrien.

Qatar er vært for CENTCOMs Forward Headquarter og understøtter NATO's og USA's militære operationer i området. Qatar er også en aktiv deltager i de USA-ledte bestræbelser på at opsætte et integreret missilnetværk i Golfområdet. Endvidere er det vært for USA's center for operationer i lufrummet og vært for flere militærbaser, nemlig Al Udeid Air Base, As Saliyah Army Base og tidligere Doha International Air Base, der samlet er bemandede med en styrke på omkring 5.000 amerikanere.

Qatar, der således på tættest vis er forbundet med USA, har på det seneste udviklet sig til storsponsor af islamistiske politiske grupperinger. Qatar ser ud til at være den største bidragsyder til Det muslimske Broderskab, der rapporteres opløst i Qatar i 1999, fordi det holdt op med at betragte den herskende familie som en fjende.

Bekvemmelighedsægteskabet mellem Qatar og Broderskabet har skabt en naturlig rugekasse for islamistiske, bevæbnede fundamentalister, imod hvilke USA siden 2001 har ført den såkaldte 'globale krig mod terror'.

I Syrien er Broderskabet den ledende kraft blandt 'oprørerne' imod det herskende styre, og i alliance med og selvmedskyldig i de oprørende og grusomme terroristiske bombninger fra den Al-Qaeda forbundne Al-Nusra Front, som USA i december betegnede som en terrororganisation.

Mens den broderskabsledte og USA og Qatar-sponsorerede syriske opposition protesterede over, at organisationen

kom på terrorlisten, kunne tavsheden fra Qatar omkring sagen kun tages som en støtte til protesten imod USA's beslutning.

For nylig har Qatar også overtaget pladsen efter Syrien på USA's liste over stater, der støtter terror. Syrien har været på listen siden 1979 som sponsor for Hamas, hvis ledelse flyttede fra Damaskus til Doha. Hamas, der af USA betegnes som en terrororganisation, indrømmer offentligt at være den palæstinensiske gren af Broderskabet.

Qatar synes at sætte sig selv i position som mægler og forsøger med USA's velsignelse og med landets finansielle indflydelse at opnå det, som USA ikke kunne opnå militært, eller måske kunne opnå, men med langt større udgifter i penge og menneskeliv.

I sagen om Mali erklærede Qatars premierminister Sheikh Hamad, at hans ambition var at *'være en del af løsningen, men ikke være den eneste mægler'*.

Den amerikanske velsignelse kunne dårligt være mere klar end præsident Obamas accept af at åbne det afghanske Taliban kontor i Doha for at 'lette' en *'forhandlet fred i Afghanistan'*, ifølge udenrigsministeriet i Qatar den 16. januar.

Ikke desto mindre fejlede en ensidig mægling i Yemen. En Qatar-ledet arabisk mægling i Syrien har ligeledes været en fiasko, 'Doha-deklarationen' for at skabe enighed mellem palæstinensiske rivaliserende grupper er stadig kun en bestræbelse på papir. Qatars mægling i Sudans Darfur-krise mangler stadig at levere et resultat.

Qatars mægling i Libyen blev for dømt som indblanding i landets interne affærer af den mest prominente blandt post-Gadaffi lederne, og det post-arabiske forårs Ægypten droppede Qatar og dets tidlige mæglingsbestræbelser ved offentligt at stille sig på linje med det herskende Broderskab.

Men på trods af disse fiaskoer var Qatars 'mæglings'bestræbelser en succes med hensyn til at tjene dets allierede USA's strategi.

Deraf den amerikanske velsignelse. Obama-administrationen, under hårdt pres fra de skrabede budgetter, priste sig i den første præsidentperiodevlykkelig over Qatars dannelse af de bevæbnede anti-Gadaffi islamistgrupper i Libyen og lukkede øjnene for Qatars flytning af Gadaffis militærarsenal til Syrien og de ikke-syriske islamistiske deltagere i kampen mod regimet i Syrien.

De 'opfattede' det besøg, som emiren af Qatar foretog i Gaza i oktober sidste år som en 'humanitær mission', og accepterede for nylig at bevæbne det Qatar-støttede og Broderskabs styrede Ægypten med 20 F-16 jagere og 200 M1A1 Abrams tanks.

Denne modsigelse rejser spørgsmålet om det her handler om en fælles hemmelig forståelse mellem USA og Qatar, eller om der virkelig er tale om en interessekonflikt.

Under opblomstringen af panarabiske-, selvstændigheds-, socialistiske og demokratiske bevægelser i den arabiske verden tidligt i anden halvdel af det 20. århundrede, adopterede de konservative arabiske monarkier Broderskabet og andre islamister og islamisk politisk ideologi, og de brugte dem imod disse bevægelser for at overleve som allierede til USA. USA brugte til gengæld begge med Al-Qaeda i spidsen i Afghanistan imod det tidligere USSR og kommunistisk ideologi.

Efter sammenbruddet af den bipolar verdensorden fik det uheldige følger.

Alligevel synes historien at gentage sig selv nu, hvor de USA-støttede arabiske monarkier med Qatar i spidsen fra deres af USA beskyttede bastion på den arabiske halvø, falder tilbage til deres gamle taktik med at udnytte en islamistisk ideologi til at underminere og kidnappe den folkelige og antiautoritære arabiske revolution - der kæmper for et retssamfund, under civil ledelse, for demokratiske institutioner og social og økonomisk retfærdighed.

*Forkortet af Kommunistisk Politik.
Oversat efter Global Research*

Genrejsningen af Island efter det finansielle kollaps i 2008

Island har netop vundet en retssag, som anerkendte at den islandske stat ikke skulle hæfte for indskyderne i den krakkede spekulationsbank Icesave. En bestemmende finanslikes spekulationer bragte i 2008 landet i knæ. Men forbløffende hurtigt er økonomien kommet på (kapitalistisk) fode.

Den islandske præsident Ólafur Ragnar Grímsson blev ved Davos-mødet i World Economic Forum TV-interviewet om, hvorfor Island har oplevet en så stærk genrejsning efter dets fuldstændige økonomiske sammenbrud i 2008, mens den øvrige vestlige verden kæmper med en genrejsning, der ikke har tøj på.

Grímsson gav et allerede berømt svar til MSMs finansielle medarbejder, da han erklærede, at Islands genopretning havde følgende primære årsag

"... Vi var kloge nok til ikke at følge den traditionelle og fremherskende ortodoksi i den vestlige finansverden i de sidste 30 år. Vi indførte valutakontrol, vi lod banker gå konkurs, vi sikrede

Verden rundt

"Nej til slavebinding af nationen"

understøttelse til de fattige, og vi gennemføre ikke den slags nedskæringsstiltag, som man oplever her i Europa."

Da han blev spurgt om den islandske politik med at lade bankerne gå ned også ville have fungeret i det øvrige Europa, svarede Grímsson:

"... Hvorfor betragtes bankerne som den moderne økonomis hellige kirker? Hvorfor er private banker ikke som fly- eller telekommunikationsselskaber, som får lov til at gå fallit, hvis de har været drevet på en uforsvarlig måde? Teorien om at man må redde bankerne med bankpakker er en teori, som tillader bankejerne at høste profit af deres succeser, og lade almindelige mennesker betale for deres fiaskoer med skatter og nedskæringer. Folk i oplyste demokratier vil ikke i det lange løb finde sig i det ..."

Island står uden for EU og euro

Kilde: Global Research

Tekstilarbejderne i Bangladesh går på gaden

Der har i de seneste måneder været en række strejker i tekstilindustrien i Bangladesh, hvor tusinder af arbejdere arbejder for usle lønninger for at levere tøj til bl.a. Hallmark og Hennes & Mauritz. Ikke alene er lønningerne elendige, fabrikkerne er ofte faldefærdige brandfælder.

Tekstilarbejdernes fagforbund National Garment Workers Federation (NGWF) har rejst krav om, at ejeren af Tazreen Fashion, hvor 112 arbejdere for nylig omkom i en brand, bliver arresteret og stillet for retten. Der er også rejst krav om, at 15.000 arbejdere fra Hallmark Group får udbetalt lønkomensation. En symbolsk sultestrejke blev gennemført den 4. januar for at øge presset på kapitalejerne og på landets myndigheder.

Den 14. januar 2013 gik tekstilarbejdere i protestmarch i Dhaka, hvor

Tekstilarbejdere kræver ejerne af Tazreen Fashion Factory fængslet. Foto demotex

Verden rundt

de krævede garanti for sikre arbejdsforhold og faglige rettigheder i tekstilindustrien i Bangla Desh. Over 100 tekstilarbejdere, for det meste kvinder, deltog i optøget organiseret af National Garment Workers Federation

(NGWF).

Arbejderne bar paroler og slagord med forskellige krav, bl.a. 'Vi kræver trygge arbejdspladser' og 'Faglige rettigheder'. Optøget startede foran Den nationale Presseklub og sluttede ved Højesteret og Topkhana Road.

Der blev lavet en kort markering foran Den nationale presseklub i Dhaka. NGWF's formand Amirul Haque Amin ledte markeringen og der blev fremsat en række krav.

Der blev mindet om, at der har været 55 alvorlige fabriksbrande i tekstilindustrien i Bangla Desh siden 1990. I disse brande er 566 tekstilarbejdere dræbt, mens flere tusind er skadet, nogle med varige fysiske mén.

Desuden blev 64 arbejdere dræbt i Spectrum Konfektionsfabrik, da bygningen kollapsede i 2005. Men stadig er der gjort intet eller kun ganske lidt

for at sikre tekstilarbejdernes helbred og sikkerhed.

Talerne krævede 'sikre arbejdspladser' i konfektionsindustrien. De understregede behovet for et fælles initiativ fra fabriksejere, myndigheder, kunder og fagforeninger i denne forbindelse.

Talerne mindede harmdirrende om, at 'et memorandum og en aftale om helbred og sikkerhed' blev udarbejdet for to år siden. Her blev det bestemt, at alle købere (videresælgende virksomheder) skulle underskrive dette memorandum.

Men til dags dato har kun to virksomheder underskrevet aftalen.

Mødet krævede også uindskrænket ret til at danne fagforeninger i tekstilbranchen.

Kilde. Revolusjon, Norge

Hvem likviderede Olof Palme?

Olof Palme, socialdemokrat, svensk statsminister blev likvideret med et dræbende skud i ryggen. Det skete i Stockholm sent om aftenen den 28. februar 1986. Den kriminelle Christer Pettersson blev anholdt og dømt for mordet i byretten, men blev frikendt i landsretten. Mordet er uopklaret.

En stor Palmedokumentar og serien *En pilgrims død*, der vises på svensk TV, har skabt nyt fokus på mordet. De er baseret på Leif GW Perssons bøger. Persson tror, at mordet blev begået af en mindre gruppe politifolk, sikkerhedspoliti og militære, som agerede på egen hånd, med en højtstående SÄPO-officer som bagmand.

Lige siden Palmes død t har der været rygter om, at en gruppe fascistiske politifolk, indbefattet højtstående politimænd, nogle tilknyttet terrorkorpset ved Stockholms politi, var involveret.

Gruppen var tilsyneladende tilknyttet det hemmelige terrornetværk Stay Behind (eller Gladio), som opererede i Europa efter 2. verdenskrig og op i halvfemserne, og som samarbejdede med fascistiske og kriminelle organisationer og bevægelser. Og i Sverige også med velkendte nazister.

Den svenske avis Aftonbladet har bragt et interview med en mand, som beretter at han et halvt år før Palme-mordet af en Norrmalms-politimand, der tilhørte den fascistiske gruppe Palme-hadere, blev opfordret til at skyde statsministeren og lovet hjælp til det. Manden havde afslået.

Inga-Britt Ahlenius, tidligere chef for FN's interne revision, var med i den kommission, som undersøgte efterforskningerne af Palme-mordet, og har i et debatindlæg i Dagens Nyheter skrevet, at oplysningerne om Gladio/Stay Behind-tilknytningen bør undersøges.

Verden rundt

Symbol for det italienske Gladio der blev oprullet i 90'erne

Gladio/Stay Behind blev dannet og styret af NATO og CIA. Det var en undergrundshær, som skulle lede modstanden ved en eventuel sovjetisk besættelse og sikre en modstandsregering. Men den skulle også rette sig mod optræk til folkelige revolutioner.

Gladio var navnet på dens italienske

gren, som blev afsløret i 1990, og spillede en stor rolle i den fascistiske højreterror i Italien i 70'erne og 80'erne.

Europaparlamentet fordømte Gladio-operationen i en resolution i 1990, hvor man krævede total opløsning af de paramilitære strukturer og en fuldstændig undersøgelse af netværket. Undersøgelsen er aldrig gennemført.

Ahlenius skriver i sit indlæg:

"Motivet skulle findes i Olof Palmes stadig mere aktive arbejde for international nedrustning. Med tiden gik Palme fra at argumentere for svensk atombevæbning til aktivt at virke for international atomnedrustning. Som formand for Palme-kommissionen gik han aktivt ind i spørgsmålet om en atomvåbenfri zone i Norden".

Ifølge Ahlenius "ville det have betydet en svækkelse af NATO's strategiske formåen. Danmark og Norge ville i så fald forlade NATO, som sandsynligvis også ville tabe sine synkefri hangarskibe. En sådan forandring af de militære styrkeforhold i verden blev betragtet med stor uro i Vesten"

Om Gladio/Stay Behind siger Ahlenius:

"Beværgelsesmærdigt nok har Sverige aldrig gennemført en udredning af spørgsmålet. Det vil nu være passende, at regering og rigsdag snarest tager initiativ til en sådan for at kortlægge bevægelsens omfang, karakter, struktur og finansiering."

Danmark har ikke oplevet et statsministermord – men Gladio/Stay Behind var overordentlig aktivt i Danmark – og er ikke i mindste måde indgået i de koldkrigs-undersøgelser, som især VKO-regeringen satte højt. Den nuværende NATO-generalsekretær er ikke interesseret.

Den franske militærintervention i Mali udgør en fare for Afrikas fremtid!

Situationen i Mali med truslen om ekstern intervention har længe været urovækkende. Holdningen hos de kommunistiske partier i Vest-Afrika kom til udtryk i en udtalelse d. 10. december 2012.

I en atmosfære af trusler om væbnet intervention, der er blevet annonceret af afrikanske regeringer med velsigelse fra de vestlige magter, udtalte underskriverne af ovennævnte resolution, at situationen er alvorlig og fuld af farer for proletariatet og folkene i Mali og andre land i Sahara-regionen i Vest-Afrika.

De

- fordømte tilstedeværelsen af udenlandske soldater og imperialistisk aggresion i Vestafrika, specielt i Sahel-Sahara og krævede, at disse trækkes ud.
- fordømte, at de kriminelle marionetteregeringer har åbnet deres landes territorier for disse styrker (herunder Mali, Elfenbenskysten, Burkina Faso, Niger, Senegal, Mauritien).
- har fordømt den reaktionære plan fra ECOWAS (De vestafrikanske Staters økonomiske Fællesskab), Den Afrikanske union (AU) og de franske imperialister om at sende tropper fra medlemslandene i ECOWAS og AU til Mali.
- fordømte eventyrpolitikken og Blaise Compaorés kriminelle mafiaklan, som repræsenterer en fare for proletariatet og folkene i Mali, Burkina Faso og hele sub-regionen i Vestafrika.
- har fordømt uafhængighedserklæringen for staten Azawad (i det nordlige Mali) fra MNLA, som et forsøg på at splitte, slavebinde og udnytte folkene i Mali. Vi har opfordret progressive i Mali til at sikre en national politik, som giver alle indbyggerne tryghed uanset statsborgerskab, race eller oprindelse i et udelagt og uafhængigt Mali. Her, som i det øvrige Afrika,

må det nationale spørgsmål behandles med stor forsigtighed, og på et korrekt grundlag.

- gav deres støtte til kravene fra maliske, demokratiske og patriotiske kræfter, der er imod enhver udenlandsk intervention på deres jord og har opfordret til, at Malis egne problemer bliver løst i fuld suverænitet af folket i Mali selv og uden udenlandsk indblanding.
- fordømte og fordømmer forbrydelser, der er begået imod folkene i Nord-Mali af terroristgrupperne AQIM, MNLA og jihadistene fra Ansar Dine (Islams forsvarere) i MUJAO (Bevægelsen for enhed og

Invasion af Mali

jihad i Vest-Afrika). De støttede den modige modstand fra mennesker, specielt ungdommen, mod undertrykkelse og mod den middelalderlige politik fra reaktionære og fordækte grupper.

- fastholdt deres modstand imod terrorisme og kupmageri.
- bekræftede deres forpligtelse på grundlag af den proletariske internationalisme til at:
 1. Arbejde for at mobilisere og organisere proletariatet og folkene i de respektive lande til kamp imod indblanding fra udenlandske tropper i Mali.
 2. Støtte proletariatet og folkene i Mali på alle mulige måder i den vanskelige situation, de befinder sig i.

Elfenbenkystens præsident Alassane Ouattara blev fordømt i hans egenskab af formand for ECOWAS, og som en af arkitekterne bag den koalition, der understøtter imperialistisk intervention i Mali og arbejder for konsolidering af imperialistisk dominans - specielt i fransk Vestafrika.

Solidaritet med folkene i Mali og Vestafrika

Vore partier appellerede til proletariatet, folkene, og demokratiske og revolutionære kræfter i de imperialistiske lande om at modsætte sig militær intervention i Mali, og om solidaritet med proletariatet og folket i Mali og hele sub-regionen Vestafrika.

Hvad de kommunistiske partier i regionen frygtede, skete fredag d. 11. januar 2013 med opstarten af den franske intervention. Den franske regering besluttede sig for at indsætte 750 soldater i Mali, samt fly og stridsvogne. De erklærede mål med interventionen er:

1. At stoppe fremrykning af islamister til Bamako
2. At forhindre magthavernes sammenbrud i Bamako og destabiliseringen af Vestafrika.

Som en umiddelbar konsekvens af denne situation har FN allerede anslået, at den væbnede konflikt har skabt 150.000 flygtninge og 230.000 fordrevne.

De afrikanske nykoloniale regimer er ude af stand til at forsvare deres eget folk og bliver udnyttet af imperialisterne. Hvad der nu foregår, er ikke uligt det, der skete i Elfenbenskysten og Libyen i 2011. Visse fællestræk er lette at få øje på:

1. Metoden med at anvende kolonialistisk intervention for at bevare den internationale imperialismes økonomiske og strategiske interesser - ikke mindst Frankrigs.
2. De afrikanske nykoloniale regimers svigt bliver stadig mere åbenbar; de er ude af stand til at forsvare deres eget folk og bliver udnyttet af imperialisterne.
3. Det maliske folk, som ønsker at sikre fremtiden og engagere sig i kampen for suverænitet, blev bremset og forhindret af ECOWAS i at få fat i de våben, som skibes ind til forskellige havne i Afrika; de pro-imperialistiske regimer og deres afrikanske

medløbere ville undgå at der blev vist et eksempel på, at folk er i stand til at kæmpe for deres frihed og suverænitet.

4. I Elfenbenskysten hyldede alle partier uden undtagelse denne intervention i Mali, som Elfenbenskystens Revolutionære Kommunistiske Parti har fordømt hele vejen igennem. Disse partier er således i færd med at legitimere den franske imperialismes rolle som Afrikas gendarm - med Elfenbenskysten som et knudepunkt for den franske intervention. Dette sker i strid med de afrikanske folks vilje.

Imperialisternes politik giver næring til jihadisterne

Folk i Mali har været udsat for alle mulige former for pres. De er så udmattede af de mange lidelser, at ekstern intervention kan fremstå som en redningsaktion. Den franske hær fremstilles som den eneste udvej, som en 'frelser'.

De maliske og afrikanske folk har tabt en kamp, men ikke selve krigen. Ligesom i Afghanistan, Somalia og an-

Landbrug i Mali (2010). Foto cgjar.org

dre steder, vil de imperialistiske hære kun øge jihadisternes og andre terroristers indflydelse.

Disse har også været i stand til at bosætte sig i Nord-Mali samt true andre dele af Afrika på grund af elendigheden, der er skabt af det kapitalistiske system og dets nykolonialistiske politik.

Ødelæggelsen af de afrikanske økonomier med strukturtilpasningsprogrammer siden 1980'erne og den ekstreme udvikling af fattigdommen, der fulgte, er blandt årsagerne til de sociale og politiske kriser og fremvæksten af jihadister og terrorister.

Når imperialisterne har opnået deres mål - mål som nødvendigvis ikke er de samme som arbejdernes og folke-

nes - vil de overlade dem til deres egen skæbne. Al erfaring viser, at de imperialistiske hæres interventioner ikke løser de vigtigste spørgsmål (Irak, Afghanistan, Somalia etc.). De fattige masser i Mali vil møde store problemer, og de vil fortsat få støtte fra revolutionære og demokratiske kræfter til at søge løsninger igennem forskellige strategier.

Principielle spørgsmål, som det at vinde politisk frihed og skaffe sig bedre levevilkår, er stadig et stort problem for de afrikanske masser, og for Mali i særlig grad.

Disse spørgsmål kan løses, når man vælger revolutionære strategier, noget der synes stadig mere uundgåeligt. Efterhånden vil man indse, at imperialismen og dens marionet-tregimer er hovedmål, som må besejres for at kunne åbne vejen for at magten kommer i hænderne på arbejderne og folkene.

Erfaringerne fra de ting der foregår lige for øjnene af os, fremskynder den erkendelse, at kun revolutionen er den farbare vej til at føre Afrika ud af trældom, elendighed og skam.

Abidjan, 15. januar 2013

Råstoffer: Baggrund for invasionen i Mali

Mali er et fattigt land med mange resourcer.

Med den nylige militærinvasion i landet har Frankrig, USA, NATO's og EU taget endnu et skridt til et stærkere fodfæste i landet og i Afrika som sådan.

Krigsmagerne kalder det krig mod terror og hjælp til Malis befolkning og demokratiet, trods det faktum, at man kommer en regering til hjælp, der sidder ved magten som et resultat af et militærkup mod en demokratisk valgt regering.

Et kup der var forberedt i tæt kontakt med USA. Man retter skytset imod terrorgrupper, man selv har bygget op helt tilbage til Afghanistan i 1970'erne og videre under borgerkrig i Libyen og Syrien.

Mere reelt vil det være, at finde årsagerne til krigen i Mali i de store økonomiske interesser i Afrika som USA, EU og Kina i dag kappes om.

Diamanter: Mali har et stort potentiale for diamantminer, da der er gjort fund der tyder på diaman-tårer.

Jern, bauxit og mangan er vigtige ressourcer der ligger i Malis undergrund. Der er estimeret mere en 2 millioner tons jernmalms-reserver, 1,2 millioner bauxitreserver, og 40 tons

calciumkarbonatreserver. Desuden kobber, marmor, gips, kaolin, fosfat, bly, zink, bitumen, brunkul mm.

Mali's oliereserver er dokumenteret siden 1970'erne hvor man så småt begyndte at foretage undersøgelser. Med den øgede efterspørgsel og priser på olie bliver Malis reserver mere og mere interessante, ligesom Afrikas generelt.

Guld: Mali er Afrikas tredie største guldproducent, og der forventes at være store endnu uudforskede reserver. Mali har været berømt for sine guldforekomster og har store traditioner som mine-land helt tilbage til 1300-tallet.

Uran: Efterforskning er i fuld gang og man regner med stor sandsynlighed for fund.

Hvornår er det Leningrads tur?

Stalingrad bliver igen til Stalingrad

Af Kommunistisk Politik

Sovjetunionens leder under den socialistiske opbygning og forsvarskrigen mod Nazi-Tyskland Josef Stalin døde den 5. marts 1953 - for 60 år siden. På trods af en uafbrudt tilsvinningskampagne hylides han som en stor leder af et flertal af russerne. Og byen der bærer hans navn genopstår ...

Stalinbusser kørte rundt i 40 russiske byer i forbindelse med fejringen af sejren ved Stalingrad

Det afgørende vendepunkt i 2. verdenskrig kom med slaget om Stalingrad. Fra den tyske general Paulus overgav sig den 2. februar 1943 efter mere end et halvt års kamp om byen, begyndte det store tyske tilbagetog, der endte med Nazitysklands fald godt to år senere.

Hen imod 2 millioner mennesker døde under slaget om Stalingrad, hvor den tyske besættelsesmagt som under kampen om Sovjetunionen i øvrigt ikke viste nogen nåde over for civilbefolkningen.

For Hitlertyskland var russere og slaver 'undermennesker', og overfaldet på Sovjetunionen den 22. juni 1941 var en erobningskrig om olie og Lebensraum. Men det var også en udyddelseskrig mod kommunister. Hitler ville særligt forhindre skabelsen af en kommunistisk intelligentsia. Den skulle ud-

slettes, understregede han overfor sine topgeneraler ved krigens begyndelse.

Efterretningen om det tyske nederlag ved Stalingrad betød en enorm opmuntring for kampen mod nazismen og nazikoalitionen overalt i verden. Ikke mindst i de nazistisk besatte lande i Europa. De nationale modstandsbevægelser oplevede et betydeligt opsving, da myten om den tyske hærs uovervindelig led et afgørende knæk.

I 1925 blev byen opkaldt efter Josef Stalin, som blev Sovjetunionens leder efter Lenins død, og som stod i spidsen for forsvarskrigen mod Hitlertysklands angreb. For det krigsførende Tyskland

ville det være en triumf at indtage byen, der bar den sovjetiske leders navn. Det lykkedes aldrig, ligesom det aldrig lykkedes at indtage Leningrad.

'Stalingrad' blev synonym med den antifascistiske kamp og sejren over fascismen.

Men i 1961 omdøbte Nikita Hrustjov og hans revisionistiske klike, der kuppede sig til magten i Sovjetunionens og dets kommunistiske parti ved Stalins død i 1953, byen til Volgograd.

Det skete henover hovedet på alt og alle – også på byens indbyggere, som var fulde af stolthed over dens heroiske kamp. Lige siden har man forsøgt at få 'Stalingrad' tilbage.

I forbindelse med 70-året for sejren er det besluttet at byen igen skal hedde Stalingrad – den ene dag og fremover i forbindelse med vigtige mindedage for kampen mod nazityskland. I alt seks dage om året. De øvrige fortsætter den som Volgograd.

Det er bedre end ingenting. Og det er i al fald en begyndelse, selvom den har været årtier undervejs.

Hvornår bliver det så Leningrads tur?

Privatisering har dræbt over en million mennesker

Ifølge en undersøgelse, der blev publiceret i The Lancet nogle år tilbage, er en million mennesker i den arbejdsdygtige alder døde som følge af den økonomiske 'chok- og privatiseringspolitik' der er blevet fulgt af de tidligere østbloklande.

Undersøgelsen, der blev foretaget under ledelse af et forskerhold fra Oxford Universitetet, opgjorde forholdet mellem dødsrater på den ene side og hastighed og udbredelse af privatiseringen på den anden i 25 lande i det tidligere Sovjetunionen og Østeuropa tilbage til 1990.

Den konkluderer, at med den massive privatisering fulgte menneskelige

omkostninger, nemlig en gennemsnitlig stigning i dødsraten på 13 %, eller omkring en million menneskeliv.

Det hurtige privatiseringsprogram, det der blandt økonomer er kendt som 'chokterapi', førte til en forøgelse af arbejdsløsheden med 56 %, hvilket følge undersøgelsen spillede en stor rolle i forklaringen på hvorfor privatiseringen kostede så mange liv. Mange arbejdspladser tilbød sundheds- og sociale hjælpeforanstaltninger til de ansatte, så gennem privatiseringen oplevede arbejderne det dobbelte slag, ikke alene at miste arbejdet, men også midlerne til at overleve krisen.

David Stuckler fra Oxford og kollegaerne Dr. Lawrence King fra Cambridge Universitet og professor Martin McKee fra London School of Hygiene and Tropical Medicine brugte dødsrater, rapporteret af WHO, for mænd i den arbejdsdygtige alder (15 – 59 år) i 25 post-socialistiske lande og holdt dem op imod tidspunktet og graden af deltagelse i privatisering i masseomfang.

Forskerholdet tog også andre forhold i betragtning, der kunne have haft indflydelse på den stigende dødelighed, som økonomisk depression, infrastruktur for sundhedsbehandling mm. De

undersøgte også andre tal for privatisering fra the European Bank for Reconstruction and Development, en bank der gav lån til støtte for privatisering i masseomfang.

Største dødelighed i fredstid i 50 år

Op gennem 1990'erne gennemløb de tidligere socialistiske lande verdens værste krise indenfor dødelighed som menneskeheden har kendt i fredstid i de sidste 50 år, med over tre millioner dødsfald, der kunne have været und-

gået og 10 millioner 'manglende' mennesker (tal fra FN).

Men mens den forventede levealder styrteddykkede i nogle lande som Rus-

land og Kazakstan, blev helbredssituationen forbedret i andre lande, f.eks. Slovenien.

Tidligere forskning viser, at arbejdsløshed og mængden af alkoholindtag

er vigtige faktorer bag disse forskelle, men dette studie er det første, der isolerer sider af reformprocessen, der kunne være årsag til disse variationer.

Undersøgelsen kommer frem til, at dødsraterne er forbundet med hastigheden af og arten af privatisering og den deraf følgende arbejdsløshed, og også til graden af den sociale støtte, der er til rådighed.

Oversat og forkortet af Kommunistisk Politik

Fra Stalingrad til Putin

Åbent brev til Putin: Resultaterne af de seneste 20 års kapitalisme i Rusland

Af redaktør Michael Lucas, North Star Compass

Michael Lucas, redaktør af NSC

Kære hr. Putin

I tilfælde af at De ikke er klar over den nuværende situation i Rusland, tager jeg mig den frihed, at publicere disse fakta i Northstar Compass, så vores læsere i 69 af verdens lande vil få kendskab til de kapitalistiske reformer, De har skabt.

Rusland indtager førstepladsen blandt verden lande m.h.t.:

- antal mennesker med psykisk sygdom
- antal selvmord blandt ældre
- antal selvmord blandt børn og teenagere
- antal børn der bliver forladt af deres forældre
- antal aborter og kvinder der dør i barselsseng
- antal skilsmisser og børn født udenfor ægteskab
- indtagelse af alkohol

- salg af stærk alkohol
- brug af tobak
- dødsfald som følge af hjertesygdomme og åreforkalkning
- antallet af trafikulykker
- antallet af flyulykker – 13 gange højere end verdensgennemsnittet
- nedgangen i befolkningstallet og væksten i antallet af milliardærer
- import af kinesiske biler
- import af australsk kængurukød
- omfanget af afbrændt naturgas, mere end 50 milliarder m³ gas går tabt
- mængden af salt der er importeret (mere end halvdelen)
- levering af slaver til det internationale sorte marked

2.pladsen blandt verdens lande m.h.t.:

- udbredelsen af snydemedicin, efter Kina
- det totale antal af milliardærer, efter USA
- antallet af selvmord i forhold til indbyggertallet i Europa
- antallet af mord i forhold til befolkningstallet
- antallet af journalister, der er blevet myrdet i de sidste 10 år
- antallet af mennesker der søger asyl i Vesten
- graden af offentligt bureaukrati
- antallet af indsatte i forhold til befolkningstallet, efter USA
- antallet af børn, der bortadopteres

til amerikanske borgere

3.pladsen blandt verdens lande m.h.t.:

- produktion af cigaretter
- udbredelsen af børnepornografi
- væksten af religiøse sekter
- biltyveri

Plads nr 62 blandt verdens lande:

- teknologisk udvikling

Plads nr 67 blandt verdens lande:

- livskvalitet

Plads nr 70 blandt verdens lande

- brugen af moderne informations- og kommunikationsteknologier

Plads nr 72 blandt verdens lande:

- hvor mange penge landet bruger pr indbygger

Plads nr 97 blandt verdens lande:

- gennemsnitlig indkomst

Plads nr 134 blandt verdens lande:

- forventet levealder for mænd

TILBAGE TIL FREMTIDEN! TILBAGE TIL USSR!

Disse fakta stammer fra
www.sovross.ru

PS Deres popularitet er faldet med 50 pct. ifølge den seneste russiske måling og det bekræftes af de vestlige korrespondenter i Rusland

De 4 skurke og de 5 ofre på nybyggeriet KARA/Noveren i Roskilde

En besk kommentar fra Stil-ladsarbejdernes Branche-klub af 1920

De 4 skurke på KARA

1) Torben Jørgensen, bestyrelsesformand for KARA/Noveren

Bestyrelsesformand, og ikke mindst formand for LO Roskilde. Han har som bestyrelsesformand glemt 2 vigtige opgaver:

- Bestyrelsen har indføjet i kontrakten at ILO konvention nr. 94 skal overholdes. Men bestyrelsen har ikke for alvor krævet at de udenlandske firmaer skal leve op til konventionen.

- Torben Jørgensen er formand for LO Roskilde. Han har desværre glemt at en af LO's og fagbevægelsens store indsatsområder i disse år er kampen mod social dumping.

2) Thorkil Jørgensen, direktør for KARA/Noveren

Har som direktør og øverste ansvarlig for det store byggeri ikke forsøgt at løse problemerne.

Han har stædigt fastholdt at der er ordnede forhold på byggeriet, på trods af den sociale dumping og de store problemer med arbejdsmiljøet.

Han har som direktør haft mulighed for at kalde de udenlandske virksomheder til orden og bede dem leve op til ILO konvention nr. 94. Hvis de ikke vil det, har han haft alle muligheder for at fyre dem for kontraktbrud.

Han har i stedet valgt at angribe de danske håndværkere og virksomheder og sagt at de ikke er kvalificeret til at løse opgaven

3) MARTIN GMBH, hovedentreprenør på LOT A.

Det tyske firma har koldt og kynisk givet al arbejdet til udenlandske underentreprenører.

De har ikke krævet at danske minimumsstandards indenfor løn - og arbejdsforhold skal overholdes. Tværtimod har de stædigt fastholdt at de i forhold til EU-lovgivningen ikke har noget ansvar for underentreprenørerne.

MARTIN har fastholdt at den danske fagbevægelse i øvrigt ikke har ret til

kræve noget som helst af de udenlandske firmaer, jf. EU-lovgivningen.

4) Rambøll, Rådgivende Ingeniør firma

Rambøll har mistet overblikket på KARA og har tilladt mere end 70 påbud fra Arbejdstilsynet, uden at være i stand til at lære de udenlandske firmaer om dansk arbejdsmiljø. Rambøll har ikke gjort en aktiv indsats for at arbejdsmiljøet lever op til danske, lovlige standarder. Rambøll kan på ingen måder leve op til deres egne fine ord;

"Rambøll Danmark er en førende ingeniør-, design- og rådgivervirksomhed. Vi leverer videnbaserede helheds-løsninger..."

Der har ikke været nogen helheds-løsning på arbejdsmiljøet på KARA – tværtimod har der været tale om hovsaløsninger. Den viden Rambøll har fra andre store byggeprojekter er ikke blevet brugt til at fremme arbejdsmiljøet. Vores erfaring er at udenlandske virksomheder og håndværkere sagtens kan leve op til danske standarder – det kræver bare en aktiv indsats!

Man må håbe for danske og udenlandske håndværkere's helbred, at Rambøll ikke fremover skal være rådgivende på store byggeprojekter.

De 5 ofre på KARA

1) De udenlandske arbejdere

De udenlandske håndværkere er blevet snydt, er blevet underbetalt og er blevet slidt ned af et dårligt arbejdsmiljø. Eller med andre ord; Social Dumping!

2) De danske skatteborgere

Da de udenlandske håndværkere har haft en meget lav løn, har de stort set ikke betalt skat og dermed er de danske skatteborgere blevet snydt for millioner i skatteindtægter.

Samtidig er det danske samfund blevet snydt for lærepladser – lærepladser som der er hårdt brug for til vores arbejdsløse unge medborgere.

3) De danske arbejdere

De danske håndværkere er blevet arbejdsløse, idet KARA har foretrukket

Tirsdag den 12. februar indgik den tyske hovedleverandør Martin GmbH på kraftvarmeanlægget Energitårnet i Roskilde på vegne af det polske firma Energomontaz overenskomst med Byggefagenes Samvirke. Det skete dage efter, at fagbevægelsen påbegyndte en blokade af byggepladsen. Aftalen mellem parterne betyder, at blokaden er ophævet.

udenlandsk arbejdskraft, som har fået helt ned til 55 kroner i timen, med en arbejdstid på 55 – 60 timer om ugen. Byggepladsen kunne have været en mønsterbyggeplads, med masser af veluddannet arbejdskraft fra Danmark – og resten af Europa. Under ordnede forhold.

Til gavn for danske og udenlandske arbejdere og til gavn for det danske samfund

4) Arbejdsmiljøet

Med mere end 70 påbud fra Arbejdstilsynet og et elendigt arbejdsmiljø er byggeriet på KARA et stort tilbageskridt for offentlige byggerier.

Det kunne have været et bevis på at dansk og international arbejdskraft kan løfte en byggeplads, med nye standarder for arbejdsmiljøet.

Det har vi set på Øresundsbyggeriet og i DR-byen.

Byggeriet på KARA er et pinligt tilbageskridt.

5) Den danske model

Den danske model, som er en rollemodel for hele Europa, har fået skud for boven. Byggeriet på KARA/Noveren har desværre bevist at en bygherre kan snyde sig uden om ordnede forhold, med elendige løn og arbejdsforhold, ingen læringlepladser og en arrogant holdning til de krav, som den lokale fagbevægelse har stillet.

At det er en offentlig bygherre med en bestyrelse, som har et flertal fra arbejderpartierne, gør kun sagen dobbelt tragisk.

Af John Ekebjærg Jakobsen, formand for Stilladsarbejdernes brancheklub

Stormagtshykleri

Skulle vi tage de ord for pålydende, som vi i disse dage hører, er USA, Israel og de andre vestlige stormagter garanter for 'demokrati', vendt imod 'ustabilitet og terror', og Danmark forsøger at hægte sig på som de første.

Men det er en virkelighed stillet på hovedet. De nævnte magter er selv hovedårsagen til ustabilitet, krige, og til et ufatteligt antal menneskers lidelser og død. Med en gammelkendt imperialistisk dagsorden om kontrol med ressourcer og landområder.

Hykleriet om krigens nødvendighed gentages nu i en lind strøm i medierne. Så massivt, at folks parader ikke er rigtigt oppe. Det er der ellers rigelig grund til.

Under den igangværende Mali-krig hentes såkaldte eksperter ind, der fortæller om nødvendigheden af invasion i Mali, ja i hele det Nordlige Afrika.

Sådanne krige sker af 'humanitære grunde' forstås, og for at 'beskytte' os selv mod fremtidig terror.

Det er en udvidet forberedelse på dansk involvering i krige langt væk fra Danmarks grænser. Så er sporet lagt for fremtiden. Man er næppe færdig i Irak eller Libyen, og måske snart tvunget ud af Afghanistan, før nye krige sættes i værk.

Sporene burde skræmme med hundredetusinder af døde og lemlæstede i disse krige og en reel styrkelse af de islamistiske kræfter, man påstod af føre krig imod. Men hvad gør Hr. Kapital ikke for guld og mammon?

Den udenlandske indblanding er så beregnende og infam, at de tidligere kolonimagter med deres del og hersk-indblanding udnytter (eller skaber) et kaos som påskud for 'hjælp' med formålet at kontrollere landområder og deres befolkning.

Det er også det, der lige nu sker i Mali, hvor befolkningen lider under kampen mellem de reaktionære islamiske militser og den reaktionære kupregering. Den regering som Vesten sætter sin lid til med stor historisk erfaring i bestikkelse af reaktionære, der underkaster sig deres krav.

Ofte ser vi, at Vesten med USA i spidsen i realiteten (og mere eller mindre skjult) allierer sig med de mest reaktionære religiøse kræfter og forsyner dem med penge og våben, og derved foranstalter terror igennem dem.

Vi så det i det sekulære Libyen, hvor de mest yderliggående blev bragt i spil, og nu spiller videre. Vi ser også, hvordan sådanne kræfter bringes i spil i forsøget på at skabe kaos i Syrien med massive bombesprængninger i byom-

råder.

Dobbeltmoralen er også mere end massiv, når Vesten fungerer som Israels garant for at det palæstinensiske folk må leve under besættelse og landflygtighed, på trods af international lov og FN's resolutioner. Og støtter et land, der fremturer med nye illegale bosættelser og behandler palæstinensere i et apartheid-Israel som andenrangs borgere.

At dette fortsat finder sted med Vestmagternes bistand, sætter hykleriet om "humanisme" i relief.

Mellemøstens olie, Nordafrikas gas, olie, uran og guld - som i Mali - er ikke at foragte. Slet ikke i en tid hvor USA og Vesten hærger af økonomisk krise.

Der er mere end god grund til at vende sig imod stormagternes krige og indblanding.

Af Henning Påske Jensen

Korruption

antager forskellige former, - den direkte bestikkelse, og den indirekte, der foregår ved sammenkomster, gavegivning og bordaftaler, - og alt bunder i ordsproget -

'For egen vindings skyld' -

Metoden er helt gangbar

i erhvervslivet og det politiske system, - og når man herfra udtaler sig er det altid i andre lande sådanne tilstande råder, - og at det selvfølgelig ikke forekommer i det åbne, folkestyrede, 'demokratisk' Danmark ...

N.B.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

Åbningstid:

Tirs- og torsdag 14 - 18.00

Se oktobernet.dk

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

Har vi råd?

*Protesterne mod SU-forringelser
tager fart*

I mange EU-lande har de studerende organiseret kæmpe protester mod forringelser af mange slags – fra øgede studieafgifter, forringet undervisning til nedskæringer i støttemuligheder. Generelt knokler uddannelsessøgende for at gennemføre grundstudierne og videreuddanne sig yderligere: Det er måske vejen til et godt job på et kriseramt kontinent.

Forringelserne har ikke mindst betydet, at det bliver stadig vanskeligere for børn fra arbejderklassen og mellemlagene at gennemføre højere uddannelser, hvis de ikke har økonomisk støtte hjemmefra. Studiejobs hænger ikke på træerne. Støtteordninger beskæres. Derfor bliver den sociale sammensætning på de videregående uddannelser stadig mere skæv.

Nu skal Danmark også for alvor med på bølgen. SRSF-regeringen har sat nedskæringer af SU'en på den aktuelle politiske dagsorden. Dens opgave er at gennemføre alt det, VKO ikke kom igennem med, men bare snakkede om. Løkke-regeringens planer om SU-ned-

**Indspark
fra DKU**

skæringer i foråret 2011 blev stoppet.

Nu skal der forringes SU for to milliarder kr. årligt. Det skulle få de studerende til at komme hurtigere igennem.

Propagandakrigen er i gang: Har vi råd til verdens dyreste uddannelsesstøtte, spørger avisernes overskrifter. Danmark er altid verdens bedste, når der skal skæres ned.

I første omgang drejer det sig om 2 milliarder, i realiteten peanuts. Det sættes f.eks. i relief af, at den danske medicinalgigant Novo skal betale 3,6 milliarder kr. ekstra i skat for 2011, som det har fikset væk fra regnskaberne. Aktionærernes profit skæres ikke.

Det vigtige er at få gennemført et mere fleksibelt system, hvor der konstant kan trykkes på nedskæringsknapper. Dansk Erhverv har bidraget med 13 steder, der kan trykkes på.

De studerende rustet sig til den kommende kamp. I Århus indkaldte Stu-

denterrådet til de første protester først i februar. I København protesteredes på Slotsholmen. Landet over forberedes aktioner og protester.

Faktisk er studietiden allerede beskåret med i gennemsnit et år fra 2001 til 2011. Fra 28,6 år til 27,6 år ved afslutningen.

Beskæringer af SU'en som metode til hurtigere studieforløb er afprøvet i Norge. Det virkede ikke der.

I december 2011 erklærede SU-nedskæringsminister Morten Østergaard:

"SU'en er en kanonsucces, og vi har i regeringsgrundlaget gjort det helt klart: Vi vil ikke vil beskære SU'en."

SRSF er ikke ligefrem en kanonsucces. I stedet for om der er råd til SU'en kan man for eksempel spørge:

Har vi råd til milliarddyre krige og oprustning?

Har vi råd til milliarddyrt EU-medlemskab?

Har vi råd til bankpakker og spekulantstøtte?

Har vi i det hele taget råd til kapitalisme?

Kommunistisk Politik Indhold nr. 2 - 2013

TEMA:

*Imperialismen og den
islamistiske terror*

Dobbelt angreb s. 2

Kvindespørgsmål 2013 s. 4

Danmark på tværs s. 6

Grønland og minedriften s. 8

*Tunesien: Styrkeprøve efter
politisk mord s. 12*

Vesten og islamistisk terror s. 14

Trussel mod Afrika s. 18

Stalingrad og Rusland s. 20

4 skurke og 5 ofre s. 22

Verden ifølge Latuff

*Homofobisk afskedsalut fra Pave Benedikt 16.:
Homoægteskab er en trussel mod menneskeheden*